

BOEKDEEL II

DE DUISTERE ORDE DER WITZUSTERS

Vijf boeken zijn één verhaal van een jonge, briljante rechercheur Moordzaken van Antwerpen die ongewild het lot van de Mensheid in zijn handen heeft en daarvoor duizenden jaren terug naar zijn schimmige familieverleden moet gaan om de Armageddon tegen te houden en een angstaanjagende confrontatie moet aangaan met de Tegenstander Seïrdo, de belichaming van het zuivere Kwaad.

Openbaring 13:11, "En ik zag een Beest opkomen, uit de aarde, en het had 2 horens, als die van het Lam,

***Liefde is wijsheid van de dwaas en
dwaasheid van de wijze.***

Samuel Johnson

Geschied voor lezers vanaf 15 jaar

Deze paperback of E-publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar gelezen worden. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige opruiende teksten in te lezen. De auteur waarschuwt dat sommige hoofdstukken zeer sterk aangrijpend of pure Halloween horror met spoken en geesten en de ijzingwekkende figuur van Piet de Dood met zijn zeis.

Niets in deze uitgave mag worden gekopieerd op gelijk welke drager dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever. Elke illegale kopie zal worden vernietigd en bestraft volgens de auteursrechten wegens plagiaat. Alle afbeeldingen zijn eigendom van auteur tenzij anders aangegeven is.

Beste lezer(es),

Dit boek dat u gaat lezen telt in principe meer dan tweeduizendvijfhonderd pagina's. Maar aangezien het boek dan te dik zal zijn en te duur om te verkopen, is het verdeeld in vijf opeenvolgende boeken. Het is in feite wel een luguber verhaal met een mix van pure horror, vriendschap, liefde, verdriet, humor, soms erg cynisch en sarcastisch. U kan het omschrijven als een leuk fantasie verhaal over een integere Antwerpse politierechercheur met zijn vrienden maar het ganse verhaal is gebaseerd op mijn nachtelijke hersenspinsels en vele hoofdstukken benaderen de waarheid. Ik begon deze boeken te schrijven in 2015 en u zult tot uw verbazing merken dat vele gebeurtenissen overeenstemmen met de huidige gebeurtenissen en omstandigheden. Is het daarom slechts een heel fantasieboek? Neen... helaas niet. Vele situaties gebeuren thans ook heden te dage en ik vrees dat dit het begin is van een wereld omvattende crisis is. Hoe het ook zij... de wereld zoals wij die kennen zal definitief ten einde zijn en het is absoluut géén leuke wereld die we tegemoet gaan. Sommige mensen noemen me een helderziende maar dat ben ik absoluut niet. Mijn dromen zijn soms aangedikt met fantasieën. Sommige achtergronden in de geschiedenisfragmenten zijn wel degelijk echt met uitzondering van de personen die erin voorkomen.

U kunt dit boek beschouwen als een horrorverhaal maar wees wel beducht op sommige nog niet plaatsgevonden gebeurtenissen, want deze zullen ongetwijfeld zeker gebeuren. Nogmaals... ik ben geen helderziende. Mijn manieren om de toekomst te kunnen zien zoals het gaat verlopen berust op massapsychohistorische algebraïsche berekeningen met wiskundige statistieken en deels kwantumfysisch. Bovenal hoop ik dat u het een boeiend horrorverhaal zal vinden.

Remo PIDEG

Antwerpen, 2 januari 2016

PROLOOG

Dit boek gaat over een uitmuntend Antwerps rechercheur *Moordzaken* die door een stom toeval van een Cold Case oog in oog kwam met zijn eigen duistere familieverleden. Vier personen spelen daarin de hoofdrol. De rechercheur Dominique Degryse, door de vrienden kortweg ‘Dom’ of minder vaak ‘DeeDee’ genoemd, zijn rechterhand inspecteur Willy Lemmens, zijn eeneiige tweelingzus Donia Esyrged en de schouwarts (lijkschouwer) Dorrie Verbraecken. Hij laat zich liever Doc noemen. Dominique is de enige die zijn echte voornaam kent.

Denkt u soms ook wel eens dat elke geniale uitvinding, wereldgebeurtenis, vreemde ontwikkeling niet zomaar toevallig gebeurt en dat alles een oorzaak als gevolg kan hebben? En wie kent er het oeroude spreekwoord ‘*kleine oorzaken hebben grote gevolgen*’, niet?

Het familiediaspora van Dom draagt een gigantisch, allesomvattend wereldgeheim in zich, doorheen de eeuwen, tot zelfs lang vóór Christus. Elk gebaar, elke gedachte en elke handeling legt een spoor vrij die de verdere geschiedenis van de mensheid in een bepaalde richting kàn en zal duwen. Door een reeks onvoorziene coïncidenties die zich in het verre duistere, duizenden jaren oude diaspora-verleden van deze rechercheur heeft er zich een onvoorzien roestig tandwiel van Vader Tijd in beweging gezet en vreemde toekomstige gebeurtenissen ontlokt die in principe nooit hadden mogen ontstaan.

Over zijn eigen jeugd en verleden weet de capabele politieman zelf haast niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een ‘Cold Case’ die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo’n oude Cold Case naar de ‘Stofkamer’, waar onopgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de ‘Papierversnipperaars’ verhuizen. Maar dit... dit ging om een moord op een politieman, zowat veertig jaar geleden. Deze leemte kon de dienst Moordzaken zich niet veroorloven. Een vermoorde politieman was immers een smet op het blazoen van de politie. Nu alle dossiers dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke

onopgeloste dossiers een tweede of vaak zelfs een derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij knappe politieman naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in almaar moeilijkere posities op alle mogelijke vlakken dumpen. Maar wat was de trigger van al deze vreemde gegevens? Wanneer is het allemaal begonnen? Daarvoor zullen we zelfs moeten teruggaan tot een bepaald punt in het schimmige verleden van het Bronstijdperk, circa 300 jaar VC...

Verklaart de vondst van de Ark van Noah op de Turkse vulkaanberg Ararat door een legeraanvoerder die Gryyse heette en afkomstig was uit de Kaukasus de trigger die nooit had mogen gebeuren?

Zal Dom deze trigger een halt kunnen toeroepen? Of zal het verkeerde tandwiel van Vader Tijd uiteindelijk resulteren in een niets ontziende Europese oorlog, infectieuze rampen, rassenrellen rond het jaar 2020? Alleen de Tijd zal het ons kunnen leren...

Remo PIDEG

DE DUISTERE ORDE DER WITZUSTERS

Dom bestudeerde de verkregen documenten op zijn persoonlijke personal computer desktop en ontdekte de hele levensgeschiedenis van Xaverius De Sponde...

Het ganse weekeinde gebruikte de Antwerpse integere rechercheur om de geschiedenis van Xaverius De Sponde te bestuderen. Het was zondagavond laat dat Dom zijn PC afzette en vervolgens zijn aantekeningen ging checken. Blijkbaar had de rechercheur diverse aanwijzingen gevonden over een mogelijke locatie van een nieuw stukje perkament die zijn duistere onbekende verleden moest blootgeven... Dom herlas de geschiedenis van die roverhoofdman.

*Xaverius De Sponde en zijn gewonde mannen sjokkend door het Ardense
winterlandschap*

De Vlaamse legerbende van Xaverius De Sponde maakte de buurt van Bullioen (Bouillon, Ardennen, noot van de auteur) onveilig met plunderingen en rooftochten op de rijke adel. Wat ze stalen verdeelden ze onder de armen en hongerigen als een soort Robin Hood. Ze waren nogal ver van het Vlaamse land verwijderd dit keer en hadden er geen flauw benul van dat ze zich in het hol van de Leliaards waren geraakt. En er werd vurig jacht op hen gemaakt. De landheren van Bullioen huurden Franse soldaten in bij koning Zwentibold om de bende van De Sponde op te sporen en te vernietigen. Uiteindelijk werd De Sponde verrast door de Franse huurlingenbende en bijna geheel in de pan gehakt. Maar Xaverius zou Xaverius niet zijn als hij geen vurige wraak zou zweren tegen de Bullioeners en hun Franse huurlingenbende omdat die hem en zijn mannen had aangedaan. Hij ging zijn lang geleden afgedwongen beloning innen bij de moerasheks diep in de Ardense wouden... de spelonken van Han waar de heks Rowena in een ondertussen reeds lang verdwenen moeras leefde. De Sponde had haar gered van de verbrandingsdood omdat zijn luitenant Eric Vanderheyden verliefd was geworden op haar hemels mooie dochter die helaas door een huurling werd afgemaakt in een laaiende brandstapel. De moeder van het verbrande meisje was De Sponde en Vanderheyden zeer erg dankbaar voor geweest...

Het houtvuur knetterde hevig en leek het enige bestaande geluid te zijn in dit nachtelijke donkere woud. Xaverius De Sponde trachtte zich wat op te warmen maar de koude was te intens om enige warmte te kunnen voelen die het houtvuur hem kon geven. De man betastte zijn lege zwaardschede. Daar stond hij nu... met enkele achtergebleven mannen die hem desondanks hondstrouw gebleven zijn. Het hevige gevecht tegen de huurlingen van Bullioen was kort geweest en ze hadden zwaar verloren! Het was het vernietigende Elfde gevecht waarvoor Rowena de moerasheks had gewaarschuwd. De Sponde en zijn overgebleven mannen zijn in paniek moeten vluchten en velen vonden de Dood.

Het ijzingwekkend gekras van een oude Oehoe galmde luguber door het woud maar niemand reageerde er nog op. De vertwijfeling en wanhoop zat bij alle mannen immers erg diep.

Bendeleider De Sponde tuurde mismoedig in het lege duister, tussen de talloze knoestige en akelig lijkende bomen van het donkere woud. Die dag... die rottag... die zou hij zich herinneren als de meest vernederende episode uit zijn

gehele leven. “Heer... wat gaan we nu doen? Wat heeft u in gedachte? Wraak nemen op die smerige Bullioeners en hun leger kunnen we niet meer. Daarvoor hebben we teveel manschappen verloren!”, riposteerde de rechterhand en trouwste luitenant van De Sponde. Hij keek zijn meester aan met een verwachtingsvolle blik.

Maar Xaverius wist het eerlijk gezegd niet en trachtte de vraag van zijn trouwe kameraad te negeren. Hij had immers weinig zin om vragen te beantwoorden, zeker als het vragen zijn over de toekomst die hij niet naar waarheid kon beantwoorden. De Sponde haatte leugens, ook al konden ze het leed verzachten van zijn trouwe soldaten. De Sponde betastte het mensenhuiden perkament met in mensenbloed beschreven onleesbare teksten dat hij van zijn stervende vader had gekregen. Het gaf hem een lichtelijk geruststellend gevoel.

“Heer?”, drong Vanderheyden aan. De luitenant wist maar al te goed hoe zijn meester zich voelde. Ze waren minstens een vijftigtal mannen kwijt geraakt, waaronder enkele zeer goede vrienden en strijdmakkers. Had Xaverius De Sponde zich dan zo vergist om de strijd aan te binden met het verzwakte leger van de Republiek Bullioen? Ze waren niet met velen geweest. De Sponde had immers altijd gerekend op het getal van overwicht en het heeft totaal niets uitgehaald. Rowena had hem echter bij voorbaat gewaarschuwd het Elfde gevecht niet aan te gaan! Zijn bende werd netjes en militair strategisch in de pan gehakt. De bende aanvoerder had steeds geloofd in de getalsterkte van zijn privé militie struikrovers. Tijdens de gevechten had hij de Bullioeners horen roepen in een soort Frankisch koeterwaals. Ze behoorden dus niet tot de echte legerbende van Bullioen. Misschien waren het dus Franken geweest. Die werden erg gevreesd. Tranen van diepe vernedering biggelden langs de wangen van Xaverius De Sponde. Hij moest die smet zo snel mogelijk uit zijn hart wissen. Dat moest! De man veegde zijn tranen weg en keek naar zijn trouwe makker Erik Vanderheyden. Hij voelde hoe de blikken van zijn mannen op hem gevestigd waren als een loden last die hij erg moeilijk kon dragen. Maar De Sponde wist dat hij verantwoordelijk was voor het moreel van zijn mannen en het was belangrijk dat hij hun moed toesprak. Tegelijk dacht hij aan de vloek van Rowena. Toch moet hij in de eerste plaats aan zijn mannen denken! Dat ging voor op alles en die verpletterende verantwoordelijkheid wilde hij zeker niet ontvluchten!

“Wraak... wraak om onze gevallen makkers... wraak om de smet die ons werd aangedaan. Wraak... Dat is wat we gaan doen.”, sneerde Xaverius De Sponde met een hart vervuld van afgrondelijke haat. Hij stond op en overschouwde zijn overgebleven zielig hoopje mannen die zich trachten te warmen aan het langzaam dovende vuur. De beginnende nachtelijke vrieskoude maakte het ook niet beter. Bovendien leek het tevens almaar winderiger te worden. En een koude noord-noord westenwind geselde het gebied als een alles vernietigende ijsstorm. Vanderheyden keek zijn meester aan. Vaak vroeg De Xaverius de Sponde hem om militair strategisch inzicht. Rechterhand en luitenant Vanderheyden was immers een gedeserteerde officier van het Bullioener Leger geweest. En keer op keer had Vanderheyden zijn meester op briljante wijze geholpen, zelfs steeds de eer aan zijn meester overgelaten. Vanderheyden hield van die reusachtige gespierde bende aanvoerder en deed er alles voor.

“Ja Heer... maar hoe? We zijn niet opgewassen tegen die duivelse Franken en nu hebben we minder mannen dan zij. Heer... laat ons snel verkassen... weg van deze smetplaats. Ik vrees zelfs dat de Franken ons morgen achterna gaan zitten om ons verder af te slachten tot de laatste man.”, mompelde handlanger en luitenant Erik Vanderheyden. Zijn stem droeg de ontluikende kiemen van een ongeken- de indringende doodsangst. Een agonie die zijn kracht en weerga niet kende.

De Sponde hoorde het aan de hevig trillende stem van zijn goede vriend en luitenant.

“Toch zal ik die Franken en Bullioeners de genadeslag toebrengen... Morgen vroeg... heel vroeg gaan we naar de Ham.”, zwoor Xaverius met een van uitbarstende emoties trillende stem. En hij herhaalde het luid zodat al hun mannen het konden horen. Maar niemand gaf enigszins een kik. Ze waren allemaal zeer zwaar gedemoraliseerd, doodmoe, geschokt en futloos. De Franken wisten hoe ze moesten vechten en een vijand psychisch en finaal te treffen. Vanderheyden zuchtte diep. Hij had het kunnen weten. De Sponde wilde naar *Ham–Aen–Den–Lesch* om er de vervulling van zijn afgedwongen onbekende belofte van Rowena de Moersheks op te eisen. Dat zinde Vanderheyden niet omdat hij niet wist wat die belofte allemaal inhoudt. Bovendien kon God hen daar allemaal zwaar voor straffen. De rechterhand van De Sponde rilde en dit keer was het niet door de overheersende intense koude.

Waar De Sponde naartoe wilde was geen weg meer terug, eens ze dat pad opwandelden, veronderstelde Erik. De aanvoerder werd gedreven door een pure blinde en helse haat. En de kerk en mogelijk de Hemel zal daarna voorgoed hun deuren sluiten voor hen. Dat wist de sterk gelovige Vanderheyden zeer zeker. Instinctief sloeg de luitenant van De Sponde drie maal een kruisje. Maar hij zal zijn meester volgen en zijn leven geven als dat nodig moest blijken, zelfs na de dood het lot ondergaan dat alle afvalligen van God dienden te ondergaan. Geen haar op zijn hoofd die daaraan twijfelde. Daarvoor was roverhoofdman Xaverius De Sponde hem te dierbaar. Maar Vanderheyden besepte dat hij emoties moet aansturen om het gigantische verlies van hun goede mannen te kunnen compenseren. Dat zal sowieso niet gemakkelijk worden, wist de luitenant van De Sponde...

Frahan, 19 Juli 1961... De jonge Antwerpse student Luc Serrien had geen rotte duit meer...

De jonge student speleologie Luc Serrien had van de universiteit een beurs gekregen om een uitgebreide dissertatie op te maken over de geografie van het Ardense gebied rond Bouillon en de meanderende Semois. Hij kreeg de opdracht te beginnen vanaf de vroege Middeleeuwen rond het jaar 900. Hij moest ook uitzoeken waarom de Semois plots zo kringelend was gaan meanderen.

Het gehucht FRAHAN dicht bij Bouillon in Juli 1961

Luc vond het allemaal heel erg interessant en met veel enthousiasme was hij aan zijn taak begonnen. Maar het klaarmaken van eten was een doorn in zijn oog en dus liep de jongen vaak naar de frituur om vettig voedsel tot zich te nemen. Dat was veel makkelijker en lekkerder. Dat hij dan sneller doorheen zijn budget raakte

had de jongen niet in de gaten. Bovendien verwachtte hij zijn Nederlandse vriend Sonne Boersma...

“Godverdomme... miserie, miserie, miserie...”, foeterde de zeventienjarige Luc Serrien toen hij zijn geldbuidel opende en naar de inhoud keek. Verdorie bijna op! Blijkbaar had hij de laatste dagen wat teveel geld verkwanseld aan de frituur. Hij had nog slechts vijftig Belgische frank, niet eens genoeg om de resterende vier dagen rond te komen. Hij had dat verdomde alpinisten leeflijn nog niet moeten kopen en het telefoontje naar zijn vriend Sonne Boersma in Nederland had ook een enorm gat in zijn buidel geslagen. Deze vaststellingen betekenden twee mogelijke opties... en geen van beide was aangenaam. Naar zijn grootmoedertje bellen om hem tweehonderd frank te sturen of... twee dagen vasten tot zijn Nederlandse vriend er was. Luc staarde vanuit zijn tentje naar de glooiingen boven de bruisende Semois rivier en zuchtte diep. De tweede optie leek hem het beste, hoewel zijn maag nu reeds tegen zijn rug plakte van de knagende honger. Er was helaas niets aan te doen en hoewel hij verder aan zijn scriptie zou moeten werken had hij daar helemaal geen zin meer in. De jongen greep zijn notities en trachtte ze aandachtig te bestuderen in de hoop op deze wijze de honger te vergeten. Met een potlood verbeterde hij sommige van zijn aantekeningen of voegde er iets aan toe. De vochtige zwoele hitte binnen zijn tent deed de bezwete jongen langzaam in slaap dommelen...

... Luc hoorde zijn makker roepen, maar hij zag niets dan duisternis. Niets! Hij wist niet eens waar hij zich bevond. De opgetreden stilte rondom hem werd oorverdovend en deed zijn angst toenemen al wist hij niet eens waarvoor hij bang zou moeten zijn. Opnieuw werd zijn naam uitgekreten op een pijnlijke en smartelijke wijze. Luc kreeg de impuls hard weg te lopen. Ze benen bewogen hard en snel maar hij had niet de indruk dat hij vooruit liep. Het was alsof hij in het luchtledige liep. Plots bleef de jongen staan. In de verte (was er eigenlijk wel een verte?) zag hij iets met een ontzaglijke snelheid op hem afstormen. Hij voelde zijn nekharen erg prikken. Wilde zich omdraaien en hard weglopen van dat vreemde iets. Maar er gebeurde niets. Het ‘ding’ dat op hem afkwam werd almaar groter. Luc voelde een afgrondelijke angst opkomen. Het was alsof zijn eigen beenderen daar los

*verspreid op de grond liggen en waar doodskevers het vlees afknaagden.
Wat hij in de verte zag leek een menselijke, maar gezichtsloze gestalte in een
wijde verschoten kapmantel en hij zag erin menselijke beenderen blinken.
Was dit Magere Hein? Opnieuw gekrijs van zijn vriend die zijn naam riep*

“Luc... Luc... jongens toch, slaapkop word nou eens wakker...”, riep Sonne hard. De Nederlandse zwaar bebrilde Sonne Boersma schudde hem door elkaar. Luc Serrien werd erg geschrokken wakker en voelde zich grenzeloos opgelucht toen hij het uilengezicht van Sonne doorheen de watten van de lome slaperigheid kon waarnemen. Het was broeiend heet in de tent en het rook er bijzonder klef. Luc had de indruk niet eens een uurtje te hebben geslapen. Maar het moest zo wel zijn omdat de zon ondertussen al veel lager scheen. Laat in de namiddag dus. Zijn hart maakte echter een vreugdesprongetje toen hij zijn vriend Sonne zag. Hij was er dus dan! “Hei... je bent vroeg! Ik verwachtte je pas over twee dagen?!”, riep de jonge Antwerpse student uit die niettemin super blij was zijn makker te zien.

“Huh? Twee dagen? Nou nou... hou je me voor de gek man? Ik had je deze morgen verwacht aan het busstation van Bouillon. We hadden daar toch voor vandaag afgesproken?! Al vergeten?”, bitste Sonne een beetje kwaad. Luc besepte plots dat hij twee dagen aan een stuk door had geslapen en begreep er niets van. Zijn droom resulteerde in het wakker worden door het geschud van zijn Nederlandse vriend. “Hoe ben je dan tot bij mijn tent geraakt?”, wilde Luc weten. Die was compleet verrast door het tijdsverschil. Twee dagen aan één stuk door geslapen?! Dat was hem eerder nooit overkomen. Die droom... die godverdomde droom! Luc schudde zijn hoofd. Was dat de oorzaak? Hij keek zijn vriend Sonne aan.

“Ach... een Waal zag dat ik de weg naar Frahan zocht en bood aan om me er heen te brengen in ruil voor een vijfje, nou ja... vijf guldens. Nou... ik heb wat kunnen afpingelen. Heb je nou echt twee dagen na elkaar gemaft? Nou nou... Hoe komt het jongens toch?”, vroeg Sonne op de hem kenmerkende grijnzende manier.

Luc schudde het hoofd en keek ietwat verwaasd naar zijn bezwete benen. Hij nam een losse handdoek die daar in een hoekje van zijn tent lag en trachtte er het druipende zweet af te drogen. Luc had het gevoel slechts een hazenslaapje te hebben gedaan. Twee dagen aan één stuk? Hij kon er niet bij. Dat was echt nog nooit gebeurd!

“Dat ik het even niet weet. Ik heb geen geld meer om nog iets te eten halen en besloot in mijn tent aantekeningen te gaan maken over mijn resultaten. Ik wilde noodgedwongen vasten. Het was erg heet in mijn tent en dommelde gewoon in tot jij me wakker schudde...”, vertelde Luc geschrokken door het tijdsverschil. Hij voelde zich, ondanks de lange slaap, volkomen afgepeigerd. Zou die verdomde droom er iets mee te maken hebben? Of was het de knagende honger waaraan hij al een paar dagen leed. De universiteit had hem geen geld gegeven voor een verblijf aldaar, wel voor een diepgaand onderzoek en dat moest hij netjes in een onkostenboekje noteren. Nou... met vierhonderd frank (*400 BEF = circa 10 €, noot van de auteur*) kwam je nergens, meende Luc. Zo’n leeflijn kost al gauw vijftientig Belgische Frank zonder de metalen klampen, wist de jongeman.

“Je hebt geen geld meer?”, vroeg Sonne verbaasd. De jonge Antwerpenaar wilde eigenlijk niets zeggen en staarde beschaamd naar de grond. Plots stond hij op en liep zijn tentje uit. Zijn tong voelde aan als een ruwe leren lap. Pas nu voelde hij zijn hevige striemende dorst. De jongen keek naar de lucht en zag dat het stilaan avond werd. Sonne vervoegde hem en staarde naar de snelstromende rivier Semois. “Nou ik kan je wat voorschieten of... ik koop ons vreten tot zondag.”, stelde de Nederlander voor, zij het met frisse tegenzin. Opnieuw voelde Luc de schaamte. “Heb jij wat te drinken?”, vroeg de jonge Antwerpse student met diepe uitgesproken schaamte in zijn stem. Sonne gaf hem een flesje Coca Cola die hij eerst had ontkurkt van zijn metalen dopje door een flessentrekker.

“Dank je... ik heb nog net genoeg om terug naar huis te kunnen gaan met de trein. Maar weet je... ik heb een leeflijn met klampen gekocht. Daarmee kunnen we naar de Kloof afdalen en onze notities afmaken.”, zei Luc wijzend naar het hoogste punt van het Semois gebergte. Maar omdat de zon net onderging konden ze het kale massief met de Kloof niet goed meer waarnemen. Sonne keek verbaasd op.

“Z-z-zei je nu ONZE notities Luc? Ik dacht dat jij alleen de scriptie gaat indienen. Ik wou je enkel helpen alles te catalogiseren en uit tikken.”, er klonk blijdschap in de stem van Sonne.

Luc wilde het liever niet maar had duidelijk geen keuze omdat de schaamte hem maar niet wilde verlaten.

“Ja Sonne... vergeef het een dikke egoïst als ik altijd ben. We dienen samen onze scriptie binnen in oktober. Ik zorg er voor dat jij ook je diploma geologie ontvangt. We doen alles samen. Wat denk je daarvan?”, monkelde Luc.

De jonge Antwerpse student was nog steeds beschaamd, niet alleen omdat hij geen geld meer had maar eveneens omdat hij een jonge Nederlandse student liet helpen.

“Toppie! Je bent een krak Lucky. Kom... laten we effe iets eten in dat dorpje iets verderop. Ik heb daar een kleine friterie gezien.”, zei Sonne met opgewekte stem.

“Wij zeggen in Antwerpen... frituur toch in Algemeen Beschaafd Antwerps. Het is alleen hier in Frans België dat ze dat rare woord ‘*friterie*’ gebruiken.”, lachte Luc. Hij voelde zich wat beter...

***Het leven zelf is slechts de schaduw van
de dood, en gestorvenen zijn slechts de
schaduwen der levenden.***

Antwerpen, maandag 1 december 2014, Dom werd ontboden bij de commissaris

Commissaris Gaston Bomans sukkelde met de afwerking van bepaalde elementen in het dossier François Kierkegaard (lees: Dodelijk Familieverleden Deel 1, noot van de auteur). Natuurlijk voelde Dom zich daar vrij ongemakkelijk door. Doch... kennelijk is onderzoeksrechter edelachtbare Liesje Hoogmans niet echt tevreden met de voorlopige afwerking van het dossier, meende Dom. Edelachtbare Mevrouw Hoogmans vond dat er veel te weinig elementen werden genoteerd. En gelijk dat Dom kreeg...

“Chef... onze grote baas vraagt dat u naar zijn kantoor komt.”, begroette Willy de rechercheur die zoals gewoonlijk zijn hoodie-jasje na een fikse jogbeurt over de kapstok hing. Willy’s begroeting versomberde hem echter wel.

“Baas? De commissaris toch hoop ik?”, vroeg Dom met een lelijk gezicht. De brigadier knikte vriendelijk. Ook hij wist waarover dit gesprek zou handelen.

“Oké... eerst effe een koude douche nemen. Ik kan moeilijk bezweet bij de baas afkomen hé?”, grijnsde Dom zuur. Weer een knikje van zijn brigadier. Dom wandelde kalm naar buiten. Hij moest naar beneden gaan naar de doucheruimte waar agenten even een douche kunnen nemen als ze zich moesten vuilmaken tijdens hun dienst. Dom hoorde de radio spelen en het waren nostalgische beatsongs. ‘Two of us’ klonk het ietwat blikkerig doorheen de doucheruimte...

You and I have memories ♪

♪ Longer than the road that stretches out ahead

♪ Two of us wearing raincoats ♪

♪ Standing so low

In the sun 🎵
You and me burning matches 🎵

Het deed hem denken aan zijn geheime liefde Ineke Peeters die een klein cafeetje uitbaat op de Antwerpse Groenplaats. Hij ging er graag naartoe maar het gevaar was voor Ineke nogal groot. Hij miste haar vaak ontzettend maar door zijn werk kon en mocht hij over haar niet praten. Dat zijn hij en zijn allerliefste vriendin Ineke Peeters overeengekomen. Ook telefoontjes naar elkaar was uit de boze. Dom wilde haar op alle mogelijke manieren beschermen. Er waren immers heel veel criminelen die zijn scalp wilden en als ze zijn zwakke plek... Ineke zouden kennen was het hek sowieso van de dam. Dat mocht nooit gebeuren. Alleen Doc, de schouwarts, kende haar heel goed en zweeg er in alle talen over. Dom kleepte zich snel aan en liep naar het bureau van zijn baas, commissaris Gaston Bomans. Tegen Hassan, diens secretaris zei hij niets. Die jongen werd door Dom onbetrouwbaar geacht, maar dat heeft hij nooit hardop gezegd, al had Willy hem daarop al een paar keer gewezen. Hassan deed veel te zenuwachtig als Willy of hij in de buurt kwamen.

“Dag Dom... je kent onze bezoeker hier wel hé?”, begroette Bomans zijn uitmuntende medewerker. Dom begroette edelachtbare Liesje Hoogmans, de onderzoeksrechter met de nodige egards en ging zitten op de hem toegewezen plaats. Het was de onderzoeksrechter die van wal stak.

“Dom... ik moet eerlijk zeggen dat je eindverslag over François Kierkegaard doorgaans ordentelijk, onberispelijk en duidelijk leesbaar is geschreven...”, Dom onderbrak haar erg vriendelijk.

“Ik ken de ‘*maar*’ al edelachtbare. U bedoelde de ‘*aangebrande elementen*’ in dit dossier.”, zei hij. Mevrouw Liesje Hoogmans knikte uitdrukkelijk, maar zij verweet Dom niets... helemaal niets. De rechercheur heeft gewoon alles vanuit een neutraal oogpunt verteld. Het waren inderdaad de vreemde elementen... de paranormaliteit die er teveel uitsprong.

“Ik denk, rechercheur, dat we dit dossier beter naar de prullenmand gaan verwijzen. We kunnen ons niet veroorloven zo’n uitermate vreemd digitaal dossier in bezit te hebben, dat bekeken kan worden door de media dat dus vol staat met dat soort paranormaal gezeik. Gaat u daarmee akkoord?”, vroeg de vrouw met een ietwat benepen stem. Dom schudde het ongelovig hoofd. Hij had

die reactie ergens wel verwacht maar het kwam toch hard aan omdat het ook om de moord op zijn vader... Frank Groyi ging. Hij nam de tijd om een afdoend antwoord te formuleren.

“Baas, edelachtbare... ik nam een besluit aangaande deze kwestie. Het staat u vrij dit dossier naar de papierversnipperaars te verwijzen maar in mijn vrije tijd werk ik eraan verder. Per slot van rekening hangt heel die zaak samen met mijn zoektocht naar mijn familiediaspora en verleden en surtoit... de moorden op mijn beide ouders. Vergeet ook niet dat mijn tweelingzus Donia nog steeds in coma verkeert door het onderzoek dat ze op eigen houtje was gaan voeren. Edelachtbare... ik verzoek U beleefd om daarvoor instemming te verlenen om dit dossier (*nog*) niet te digitaliseren of in de ‘*papierversnipperaars*’ te smijten, doch me de tijd te geven alles zelf haarfijn uit te vlooiën. Ik beloof u dat mijn dagelijks werk er niet zal onder lijden en dat de efficiëntie-regels en de mij toegewezen zaken naar behoren zullen worden behandeld tot uw algeheel welbevinden.”, vertelde Dom in een ademtocht. Mevrouw Hoogmans keek de rechercheur met grote ogen aan. Maar ze begreep hem wel. Dom keek naar zijn baas maar Bomans’ gezicht was een star en volkomen neutraal masker.

“Om het kort en goed te houden, rechercheur... aangezien er nog slechts drie jaar scheidt van de complete verjaring en uiteraard de vernietiging van dit dossier verleen ik u toestemming. Maar u moet me wel schriftelijk beloven dat u me in alles op de hoogte houdt. Mocht iemand van hogerhand ervan op de hoogte komen zal ik me verplicht voelen u te desavoueren en ontkennen dat ik ervan op de hoogte was. Gaat u daarmee akkoord Dom?”, vroeg de onderzoeksrechter. Dom merkte dadelijk dat ze hem voor de eerste keer bij de voornaam noemde. Ze werkten al een zevental jaren samen maar nooit eerder heeft mevrouw Hoogmans hem bij de voornaam genoemd.

“Uiteraard edelachtbare... ik wens u te danken omdat ik deze zaak op eigen houtje mag verder zetten.”, zei de rechercheur volkomen opgelucht.

“Eum... nog één ding... brigadier Willy Lemmens doet kortelings zijn examen voor inspecteur, meen ik te weten. Ik verzoek je om hem niet meer te betrekken in je verdere onderzoeken wat de zaak Kierkegaard betreft, dus ook niet in jullie beider vrije tijd. Het is jouw zaak en er moet niemand van de politie aan meewerken. Bovendien weet je maar al te goed hoe de eerste schepen zou reageren als ze wist dat je die zaak toch verder zet en brigadier Lemmens erbij

haalde. Op hogerhand zou men het dus gauw te weten komen om je dwars te zitten en dan zitten zowel justitie als de politie in een slecht daglicht. Dat begrijp je hopelijk wel hé?”, beëindigde edelachtbare Liesje Hoogmans het gesprek en stond op. Dom had met opzet niet gereageerd op haar verzoek. Hij kende Willy helaas maar al te goed. Die zou onmiddellijk op gevaar van zijn eigen baantje toch de handen uit de mouwen steken om hem te helpen. Daarom zweeg Dom liever. Wat niet weet... wat niet deert. Das zijn devies. Hij wist ook wel dat zijn baas Bomans elk bijzonder gesprek opnam. Mocht het dan ooit tot een juridische clash komen... het gesprek zal sowieso aantonen dat hij op de vraag van mevrouw Hoogmans niets gezegd of bevestigd had. Dat gaf hem en Willy, later ook Doc, een goede bescherming. Hij was er zeker van dat baas Gaston Bomans dat ook maar al te goed wist. Dom gaf de onderzoeksrechter een krachtige, niet-pijnlijke handdruk en ze liep het kantoor uit. Bomans en Dom waren nu alleen. Dom klikte de deur van het kantoor toe zodat geen enkel woord meer naar buiten ging. De commissaris had onlangs zwaar geïnvesteerd in het geluiddicht maken van zijn kantoor.

Bedoeld om *de-aan-de-deur-luisterende-flaporen* van de eerste schepen een hak te zetten. Hij had dit allemaal bekostigd uit eigen zak want daar betaalde de bestellende overheid niet voor. Dat was kennelijk veel te duur.

“Ja baas... het is me wat. Donc... ik had het wel verwacht dat een van die dagen een eind zou moeten komen aan mijn onderzoek. Normaal gezien zou de verjaring van dat dossier pas op 16 december 2014 aanstaande moeten gebeuren maar mevrouw Liesje Hoogmans gaf het dan nog drie jaar. Concreet genomen wijst dit op een vijfjarig termijn. Het inluiden van verjaring dient rechterlijk te gebeuren. Daarna geeft de rechter nog een termijn van maximaal een jaar om iedereen te waarschuwen. Zo er internationale acties moeten gebeuren wordt dat zelfs drie jaar. Ik heb dus tijd vanaf vandaag 16 december 2014 tot ten laatste 31 december 2020. Het is wel een pak van mijn hart want als dat dossier verjaart is verder elk onderzoek, hoe banaal ook, verboden, zelfs een eigen onderzoek.”, merkte Dom op.

De commissaris glimlachte zij het dan niet van harte. Hij had er raar gevoel over.

“De vraag is beste jongen... of jij dat in vijf jaar gedaan gaat krijgen. Je bent een verduiveld hyper-intelligente rechercheur zoals onze politie nooit eerder heeft gehad. Maar deze zaak Dom, ik vrees dat dit boven jouw kop gaat uitgroeien.”,

zei Bomans met een erg bezorgd gezicht. Hoe waar die woorden van commissaris Gaston Bomans zijn, kon Dom in de verste verten niet eens vermoeden. Hij groette zijn baas en toog opnieuw aan het werk.

Elke avond... het eerste wat rechercheur Dominique Degryse als hij thuis kwam, is het graf van zijn Snorretje bezoeken om wat te babbelen met zijn overleden kater en een bloempje op zijn mooie grafzerkje leggen.

Geschriften over het leven van Xaverius De Sponde waren zeer goed leesbaar. Een vrij spannende roman uit de Middeleeuwen. Dom trachtte de samenhang te vinden waarin zijn eigen familiediaspora konden verweven zijn met deze Vlaamsche struikrover. Helaas vond hij daar geen spoor van. Misschien lag het in de teksten zelf besloten? Wat met dat vreemde teken ? Misschien was het net verkeerd geschreven. Dom tekende het over op een nota papiertje en probeerde het in alle mogelijke hoeken te leggen om er iets herkenbaars uit te vinden. Als hij het ding 180° draaide verkreeg de rechercheur een vreemde letter. Dat waren in het stuk perkament twee keer vermeld maar het rare was dat de tweede teken in spiegelbeeld werd geschreven. Dom tekende het dan in spiegelbeeld en toen zag hij het plots! Als je die twee tekens vlak naast elkaar zet... kreeg je een kikkerkop met een schuif sleutelgat centraal. Dom voelde zich opgewonden en noteerde dit op zijn laptop. Dus een sleutelgat betekende immers dat er ergens een 'slot' was die geopend moest worden. Tot daar was Dom allicht op het juiste het spoor gekomen. Maar dan... was het spoor weer bijster en Dom besloot het verhaal van De Sponde opnieuw grondig te lezen...

“Godverdomme toch... waar kan ik me nu eindelijk eens aan optrekken? Dom zag het haast niet meer zitten. Er was dus een sleutelgat. Maar dat is lang niet alles... een sleutelgat impliceert ook dat er nog een sleutel zelf aan te pas moest komen. Welke? Wat voor sleutel? Stond dat wel in die geschriften? De jonge rechercheur had geen honger meer en nam zich voor dit keer een zakje droge soep in kokend water op te lossen. Hij koos voor kippensoep met veel vermicelli. Daarna ging hij

nog even naar het graf van zijn geliefde Snorretje om zijn verhaal van de dag kond te maken. De rechercheur had vaak het onmiskenbare gevoel dat de geest van zijn katertje langs zijn benen streek. Dat waren zo van die momenten die Dom ontzettend koesterde. Zou het echt de geest van zijn allerliefste Snorretje zijn die hij voelde? Zijn verstand zegt... Illusie. Maar zijn hart zegt... Het is sowieso de geest van Snorretje die zijn baasje komt begroeten. Dom hoopte vurig dat zijn hart gelijk krijgt. Vóór hij binnenstapte deed hij nog enkele strek oefeningen gecombineerde met yoga ademhalingsoefeningen. De laatste weken was er helaas geen tijd meer geweest om te joggen. Opnieuw binnen hervatte de rechercheur het lezen van het Schotschrift over het leven van Xaverius De Sponde...

De moeizame tocht van Xaverius De Sponde en zijn mannen door het donkere en akelige gevreesde Bullioener landschap waar elke stap voorwaarts de dood kon betekenen...

Met zijn vele zwaar gewonde mannen sjokte bende aanvoerder Xaverius De Sponde door het donkere woud, op weg naar de moerasheks van Ham–Aen–den–Lessche die hem nog steeds een gunst schuldig was. Maar eerst wilde hij zijn mannen in veiligheid brengen. Natuurlijk wist trouwe luitenant en rechterhand Vanderheyden niet dat de vervulling van die gunst niet alleen de dood van de Bullioeners en hun huurlingenbende zou betekenen maar ook de hunne. En Vanderheyden vroeg zich af of een onbekende belofte met Rowena dit allemaal waard was. Uiteraard hebben de kasteelheren van Bullioen vals spel gespeeld. Ze zijn in hun lelijke val gelopen en dat schreeuwt inderdaad om wraak, meende luitenant Vanderheyden.

voorwaarts. Plots hief Xaverius zijn hand omhoog. Hij keek eerst goed rond en hoopte dat er geen wolven of Franken zich ergens verborgen hielden.

“We nemen een stonde pauze.”, riep hij zwakjes en liet zich neervallen op de besneeuwde grond. (*verklaring ‘een stonde’ = circa ‘een uur’, noot van de auteur*). De ene na de andere liet zich dankbaar vallen. In de intense stilte van het woud kon je enkel het gehijg en gereutel van de mannen horen. Erik Vanderheyden geloofde niet dat ze het allemaal zullen halen tot *Ham–Aen–den–Lessche*. Sommige hadden dodelijk diepe zwaard- en ponjaardwonden. Ze waren bovendien ernstig verzwakt door de honger, ijzige koude en dorst. Normaal was dat geen probleem voor hen. Boog en pijl konden doorgaans altijd voor hun avondmaal verzorgen. Doch de twaalf schutters van De Sponde hadden allen de dood gevonden in het gevecht en niemand was bekwaam genoeg om met die hard opgespannen wapens om te gaan, laat staan ermee raak te schieten. Het was stom geweest van De Sponde hun schutters vooraan in te zetten in plaats van achteraan, wist Erik maar hij beet liever zijn tong af om die kritiek openbaar te uiten. Erik was wel in staat met boog en pijl te schieten maar het was al zo lang geleden hij bezat er de feeling niet meer voor en het ergste is dat hij alleen het nog kon. Helaas wist Xaviers rechterhand dat hij hoegenaamd geen scherpschutter was.

“Meester... we moeten toch proberen een zwijn te schieten. Onze schutters zijn wel allemaal dood, maar we hebben toch een paar bogen en verschillende pijlen kunnen recupereren.”, zei Erik Vanderheyden terwijl hij de pijlzakken en drie bogen en een kruisboog in goede staat toonde. De roverhoofdman keek vrij sceptisch maar ook de honger begon zijn tol bij hem te eisen. Zijn mannen hadden ook erge honger als kwam er nooit een woord van klagen over hun lippen. Toch vond Xaverius De Sponde het een uitstekend idee mocht iemand in staat zijn een everzwijn neer te leggen. De honger deed het moreel van de mannen ook geen goed!

“Heb jij ergens een ever gezien? Ja? Ga jij er dan maar eentje vangen, Erik... je bent de fitste van allemaal en de enige die nog steeds met pijl en boog om kan..”, reageerde De Sponde vermoeid.

Zijn luitenant trok een lelijk gezicht maar stond niettemin op. Hij had inderdaad met boog en pijl leren schieten dank zij zijn vriend Roland hun beste boogschutter die daarstraks tijdens de hevige strijd met die verdomde Bullioeners het leven liet. Ze kregen zelfs de tijd niet eens om hun doden te begraven en dat vond Erik heel,

heel erg. Een legerbende die zijn gevallen niet begraaft en eert verlaagt zich tot diep onder de grond en verdiende het sowieso niet om als een gewapende macht te kunnen worden weerspiegeld bij de bevolking. Ook De Sponde stond er altijd op hun doden te zegenen voor ze naar de krijgsgod Ossian konden gaan in het hiernamaals. Vanderheyden betastte de spanning op de boog. Nogal flauw... maar er was geen tijd om deze verder en vooral sterker op te spannen. Het voldoet voorlopig nog. De mannen hadden honger en hij moest die absoluut lenigen. Dat was belangrijker nu. Hij riep twee jonge tamelijk fitte snaken bij zich en ging op jacht. De Sponde keek strak voor zich uit. Hoewel ze al kilometers verwijderd waren van het vernederende slagveld leek het hem alsof hij nog steeds in de buurt was van die vermaledijde Franken en Bullioeners. Spookbeelden van zijn vallende makkers flitsten door zijn geest. Hij had ze bij bosjes zien sterven terwijl die vervloekte Franken onkwetsbaar leken te zijn. De sneeuw voor zijn geestesoog kleurde zeer snel bloedrood.

Het vergoten bloed van zijn mannen... waarom waren die Franken zoveel keer sterker? Ze waren met weinigen en hakten bijna al zijn mannen in de pan. Het ergste was dat ze niet eens vermoeid, buiten adem waren of zelfs maar verliezen leden. Wat maakte hun toch zo sterk? Xaverius De Sponde wist het niet. Van briljante en strategische aanvalstactieken had hij nooit eerder gehoord. Het enige wat hij goed kon was vechten en leiding geven. De Sponde had maar één aanvalsmethode... de frontale aanval terwijl ze in getalsterkte de meerderheid waren. Maar die Franken... traag en trefzeker weerden ze elke zwaard- of ponjaardslag met een ontstellend gemak af. Zelfs pijlen zagen ze aankomen en sloegen die in hun vlucht met een bijl of ponjaard in stukken voor die pijl kon doden. Hij had nog nooit zoiets gezien.

Die Franken leken onoverwinnelijk. En toch had De Sponde vurig wraak gezworen... wraak omwille de vernedering... wraak omwille zijn dode mannen die niet naar krijgsgod Ossian konden gaan... wraak omwille de erge verwondingen die hij en zijn mannen hadden opgelopen... wraak... daar ging het hem nù om. Daarom moesten ze zo vlug mogelijk naar Ham–Aen–den–Lessche... diep in het lage gebergte... bij de meanderende stromende Semois waar zich de moerasheks bevond van wie hij een belofte schuld had. En in die buurt daar leefde iets... iets dat hen mogelijk de overwinning kon bezorgen en afrekenen met die vermaledijde Franken. De Sponde wist de prijs die hij ervoor zal moeten betalen

hoog zal zijn... fenomenaal hoog. En toch zal het moeten omwille een ooit gezworen belofte door een heks.

“...Pfff... Heer...pff... we h-h-pfff... een everzwijn... geschoten...”, hijgde Erik heftig en finaal vermoeid terwijl hij het zware karkas voor de voeten van De Sponde liet vallen. De hoofdman keek begerig naar het dode dier en prees al zijn mannen de hemel in. Het deed het moraal van zijn mannen flink opveren, ondanks die erge vermoeidheid waaraan ze allen leden. Er klonken goedkeurende en blijde geluiden.

“We zullen deze ever aan het spit braden Heer...”, mompelde Erik Vanderheyden. De Sponde maakte een afwerend gebaar ten teken dat het goed was en leek spoedig weer verdiept in zijn hersenschimmig spel dat hij alleen voor zijn geestesoog kon zien. Maar Erik Vanderheyden had wel een idee waarover hun leider zat te denken en te peinzen. Het beviel hem niet... helemaal niet. Morgen zouden ze eindelijk Ham–Aen–den–Lessche bereiken. Het was ongeveer twee ‘*ston*den’ nog te voet, mogelijk wel drie stonden als de mannen even traag vorderden als na het gevecht. Bovendien moesten ze ook een flink eind bergop klimmen. Voor de verzwakten is dat schier een onmogelijke taak. Maar het moest. Edoch... er was geen andere keuze, meende Xaverius De Sponde.

Spoedig walmde de heerlijke geur van vettig gebraden vlees rond en deed de mannen naar het vuur kruipen, wachtend op het lekkere stuk dat ze zouden krijgen. Gelukkig was er meer dan genoeg voor iedereen, meende Erik te weten. Uiteraard zullen alleen de knoken overblijven. Die moesten ze morgenvroeg sowieso begraven of meenemen evenals de resten van het kampvuur verspreiden in de sneeuw. Anders zouden de Franken hen zeker volgen.

Ham–Aen–den–Lessche... die plaats beviel Erik niet. Hij wist heel vaag wat De Sponde daar wilde gaan doen, denkende aan Rowena’s belofte om hulp. En mogelijk was het een laatste redmiddel van legerbendes die zware verliezen hadden geleden op een onrechtvaardige manier. Maar de prijs die zijn meester, zichzelf en hun mannen zullen moeten betalen zal hoog zijn... ontzettend hoog. Daar was Erik Vanderheyden grondig van overtuigd en daar was hij verschrikkelijk bang voor, hoewel Erik niet wist wat dat lot in petto heeft. Wat de Franken hen hadden aangedaan was sowieso heel, heel erg onrechtvaardig, niettegenstaande ze in getalsterkte veel kleiner waren. Erik Vanderheyden had het opgemerkt... Er waren geen Franken onder de doden. Dat kon slechts één ding

betekenen. Die vechters waren zeker behekst, meende de rechterhand van Xaverius De Sponde. Hij wist dat het zijn heer ook was opgevallen. Daarom die tocht naar het uitgestrekte gebied rond Ham–Aen–den–Lessche waar de moerasheks woonde. Misschien was het dààr waar zijn meester heen wilde en dat beviel Erik Vanderheyden helemaal niet! De tocht door de moerassen kan levensgevaarlijk zijn, meende Erik, bang en beduusd. De rechterhand van De Sponde zonderde zich wat af van de mannen en begon werktuiglijk te kauwen en te bijten op zijn brok zwijnevlees. Hoewel hij rilde van kou, wilde Erik zich niet aan het knetterende vuur warmen. Hij hoorde hoe het moreel van zijn mannen door de warmte en rijkelijke eten terug wat opgekrikt werd. Dat was goed... zeer goed! Dat hogere moreel... dat hadden ze broodnodig om verder te kunnen gaan. Maar als ze zouden weten wat hen te wachten stond in Ham–Aen–den–Lessche, zouden ze dan nog zo opgewekt ageren? Erik betwijfelde dat ten eerste. Het stond absoluut vast dat opnieuw een deel van de mannen zouden vluchten of snel het tijdelijke met het eeuwige wilden verwisselen. Eriks blik vestigde zich op zijn vriend, heer en meester. Hij bleef er bij... hij zou De Sponde trouw blijven volgen, zelfs tot het andere eind van de wereld en wat er ook gebeurt. Als die trouw hem zijn leven zou kosten... dan zij het zo. Aanvoerder De Sponde was het zeker waard. Erik liet zijn blik dwalen over het groepje mannen. Ze waren eerst met meer dan zeventig goede mannen. Na die vernederende veldslag bleef slechts een handjevol in leven. Van drie mannen wist hij vrij zeker dat ze de tocht niet zullen overleven. Te zwaar gewond, teveel bloed verloren en drie man waren hun ledematen kwijt. De Sponde had verstandig moeten zijn en ze laten liggen maar beval ze toch maar mee te nemen. Een aanvoerder met een hart voor zijn mannen. Dat kom je ook niet vaak tegen, wist Vanderheyden. Dat was ook één van de redenen waarom Vanderheyden zijn meester blindelings overal heen zou volgen.

“Wat doe je hier in je eentje, Erik?”, wilde De Sponde weten.

Hij had zijn luitenant eerst overal vergeefs gezocht.

“Ach heer... ik mijmerde wat in mezelf.”, klonk het. Erik was nogal geschrokken.

“Mag ik dan weten waarover?”, drong de aanvoerder aan. Erik wees naar hun mannen, naar de zwaar gewonden die de tocht morgen allicht niet zullen overleven.

“Hoort u hun zachte pijnlijk gekerm dan niet, heer? Ze zullen het zeker niet halen. We kunnen hen beter de genadeslag geven.”, fluisterde Erik aangedaan.

“Ach Erik... was het maar zo eenvoudig. Ik kan je echt niet uit de doeken doen waarom ze nodig zijn. Maar ze willen net als al onze mannen wraak tegen de Franken. Daarom moeten we naar Ham–Aen–den–Lessche. Ik zoek wel een manier om hen van die vreselijke pijnen te verlossen.”, voerde Xaverius De Sponde aan. De leider was van mening dat bloed het krachtigste element was van de ziel.

“Ja juist... maar nu nog niet.”, meende De Sponde peinzend. Maar hij wilde zijn plannen nog niet bekend maken aan zijn luitenant. Dat was veel te vroeg. Dat ze op weg waren naar de moerasheks vermoedde zijn luitenant... maar niet exact wat ze daar gingen doen. En hijzelf, Xaverius De Sponde zal de belofte van de heks laten bekrachtigen in ruil voor... De roverhoofdman wilde er zelfs niet eens aan denken.

“Maar heer... ze overleven die tocht niet in de helse koude. We moeten ze hoe dan ook, dragen. Drie van hen zijn niet meer in staat hun benen te gebruiken omdat, heer, de Franken ze afgehakt hebben. Begrijpt u het dan niet?”, vroeg Erik radeloos vanwege de koppigheid van zijn meester De Sponde die echter minzaam knikte. “Ik begrijp het maar al te goed, Erik, maar zelfs dood zijn ze erg belangrijk voor onze wraak. We moeten hen meenemen zolang ze nog meekunnen.”, antwoordde Xaverius kortaf en daarmee alle verzet tegen zijn beslissingen de kop indrukkend. Erik keek zijn meester aan alsof die krankzinnig geworden is. Maar De Sponde negeerde moedwillig zijn vragende blik. De tocht zou, met een beetje goeie moed en wil slechts twee, maximaal drie uren duren. Voor een zwaar gehard leger als dat van hem moet dit een simpel klusje zijn, ondanks het steile gebergte aldaar.

“Je verzet wordt opgetekend en later besproken. Maar morgen moeten we absoluut voor de avond valt, ter plekke zijn, Erik.”, gromde De Sponde geïrriteerd en liep met boze tred terug naar zijn mannen die hun laatste tonnetje wijn wilden kraken maar tegengehouden door hun leider. Natuurlijk doet wijn deugd bij zoveel ellende en pijn, maar hij kon het niet toelaten. Het zou een dag vertraging betekenen. Waarom was het zo extreem belangrijk dat hun zwaar gewonde mannen nog extra moeten lijden en de top te bereiken?

“Laten we dit laatste tonnetje bewaren voor morgenavond. Dan zal het des te lekkerder smaken, want dan wordt onze wraak vervuld. Dat verzeker ik jullie.”, riep De Sponde met een schijnbaar blijde stem. Doch Xaverius was er ten volle van

overtuigd dat er geen volgend tonnetje wijn meer te kraken zal vallen. Niet zozeer omdat er een gevecht op handen zou zitten die ze konden winnen. Maar wel omdat niemand zich dan nog zou interesseren in aardse pleziertjes...

The shiver of their flesh yielding to cold steel...

Sephiroth

*****Eigendom van Square*****

Gaming Final Fantasy 7 remake

Luc Serrien en Sonne Boersma hebben hun avontuurlijk onderzoek naar de mysterieuze Kloof aangevat...

Hoewel er twee dagen uit het tijdsbesef van Luc verloren zijn gegaan belette dat hem niet een avontuurlijke spanning te voelen naar iets wat bitter weinig te maken had met het onderzoek dat Luc voor zijn doctoraal scriptie moest schrijven over de meanderende, snel stromende Semois rivier. De half verborgen Kloof binnen het geheimzinnige heuvelachtige gebergte was vrij snel gevonden hoewel er geen wandelpaadjes toe leidden. De Kloof was een enorme spleet alsof een reusachtige bijl er een hakkende kapbeweging had in gemaakt. Ze zagen ook dat de grot al honderden jaren niet meer betreden was. Het stof en gesteente deed vermoeden dat de ingang van de Kloof eigenlijk nooit eerder is betreden. Toen de jongens verder de koude duisternis van de grot in gingen, merkten ze dat er recent nog mensen zijn in geweest. Binnen in de grot verloren de twee jongeren hun richtingsgevoel maar ook hun kompas deed erg vreemd. Ze stuiten op het einde van hun speleologische tocht. Wat ze daar ontdekten verwekte hun met afgrijzen...

Luc bestudeerde de geografische kaart van het gebied. Het kleine haast ongerepte piepkleine gehuchtje Frahan lag in een U-meandrische bocht van de Semois. Er waren haast geen autowegen daar aangelegd maar Luc vreesde dat dit al niet te lang meer zou duren. De camping waar hij en zijn Nederlandse vriend Sonne Boersma verbleven lag in het dal, net aan de grens van Frahan. Eigenlijk was de camping eigendom van een jonge boer Gerard die op deze wijze ietwat trachtte bij te verdienen. Veel tenten waren er niet.

De camping was immers niet geregistreerd bij de Belgische unitaire overheid en derhalve niet erg bekend bij toeristen. Maar de geografie met de wild stromende meandrische rivier had zijn eigen adembenemende charmes. Sonne inspecteerde zijn rugzak en deze van zijn vriend Luc. De alpinisten leeflijn met de klampen waren er zeker bij. De jonge Nederlander had eveneens zijn kleine Zwitserse pikhouweel bij zich. Eigenlijk hadden ze genoeg alpinisten uitrusting om zich in de Kloof te laten zakken. En ja... ook twee sterke platte zaklampen 4,5 Volt.

“Gaan we nu?”, vroeg een opgewonden Sonne. Luc Serrien knikte en het tweetal liep naar de brug om de rivier over te steken. Het was een oude houten brug in boogvormen en stenen pilaren, nauwelijks stevig genoeg in elkaar gezet.

Van daar af zal het ongeveer twee en een half uur klimwerk zijn. Luc had besloten de Kloof langs de moeilijkste weg te bereiken. Klimmend en dus niet van bovenaf neerlaten via de leeflijn. Er moest maar een flauwe plezante zijn die hun leeflijn

zou losmaken om het te stelen. Dat ding had hem stukken van mensen gekost en een diefstal van zoiets kostbaars kon hij zich niet veroorloven. Hoewel de twee jongens in de beschutting van het gebladerte in het bos klommen deed de hitte okselvijsers bij beiden ontstaan. Het zweet liep in stralen van hun gezicht af en Sonne was al snel voorbij de helft van zijn watervoorraad. Luc had zijn dorstneiging behoorlijk kunnen onderdrukken door slechts microslokjes te drinken.

“Sonne... drink niet zoveel. Straks heb je niets meer om je ergste dorst te lessen. We moeten overigens nog een eind op, hoor.”, hijgde de jonge Antwerpse student. Hij vreesde dat hij uiteindelijk zijn waterflesje ook met Sonne zou moeten delen zodat hij zelf niets meer te drinken had.

“Ik kan er niks aan doen Lucky... die dorst is ondraaglijk en het is zo... zo heet.”, klonk het ietwat moedeloos. De klaagtoon in Sonne’s stem irriteerden Luc bovenmatig. Hij deed echter zijn uiterste best om dit niet te tonen.

“Over een kleine tien minuutjes bereiken we de Kloof en ik verzeker je dat het daar erg koel is.”, probeerde Luc zijn vriend op te monteren.

“Ben jij er dan al geweest?”, klonk het verbaasd. Sonne bleef plots stilstaan en keek zijn vriend ietwat boos aan. Luc herinnerde zich plots dat hij Sonne had verteld er nog niet te zijn geweest en nu had hij zich versproken. Het moest weer eens lukken!

“Voor de ingang van de kloof, ja. Maar ben er nog niet binnen geweest want ik had geen zaklamp bij. Het is daar ook behoorlijk donker daar.”, antwoordde Luc, hopende dat Sonne hem geloofde. Doch in feite was Luc er vorig jaar al wél in geweest, maar dat wilde hij niet aan zijn Nederlandse vriend toegeven. Sonne keek doorheen het gebladerte en kon een klein deeltje van het lager gelegen dorpje Frahan waarnemen.

“Kijk Sonne... daar is de ingang van de Kloof.”, zei Luc omhoog wijzend naar een loodrecht stuk rots tussen het begroeide deel van het bos. Plots begonnen beide jongens sneller te stappen. Beiden wilden ze genieten van de koelte in de kloof. “Let op... we lopen hier op een vrij smalle richel. Het is allicht sterk genoeg om ons beider gewicht te torsen, doch ik zou daar geen eed op durven zweren. Ik ga de leeflijn aanbinden tot we de Kloof ingaan. Het is allicht het meest riskante stuk van onze onderneming. Als we voorzichtig blijven zal er sowieso niets gebeuren. De leeflijn is maar een voorzorgmaatregel. Het voorkomt dat een van ons door

een misstap naar beneden dondert. Blijf zo dicht mogelijk tegen de wand, oké? Komaan dan...”, zei Luc Serrien plots enthousiast geworden. Uiteraard was de jonge Antwerpenaar ook erg benieuwd naar mogelijke nieuwe geologische vondsten. Misschien konden ze echt bruikbaar zijn voor zijn doctoraal scriptie.

De Kloof mat in hoogte en kleine twintig meter en de breedte was nauwelijks smal genoeg om een man door te laten. Sonne herademde. Hij voelde de koelte uit de Kloof over zijn lichaam vloeien. Dat deed hem waarlijk deugd en Sonne trok zo vlug hij kon zijn T-shirt uit en strekte zijn armen om zijn oksels mee af te koelen. Sonne sloot verzaligd zijn ogen. Het was een echte verademing die koelte op je verhitte lijf te voelen, vond de Nederlandse jongen.

“Doe die maar liever terug aan. Die koelte zal, naarmate we dieper de Kloof in gaan, ijskoud aanvoelen.”, waarschuwde de jonge Antwerpse student. Luc wist dat uit eigen ervaringen en ook op de universiteit hebben ze hem daarvoor gewaarschuwd. Het was een onderdeel uit de overlevingstraining die hij had moeten ondergaan. “So what?”, repliceerde Sonne ietwat verveeld. Hij had er de pest in dat Luc hem steeds opnieuw de les las, zelfs al was het bedoeld als bezorgdheid. De Nederlandse jongen keek zijn goede vriend met een licht verwijtende blik aan.

“Nee... niks... niks... ik bedoelde er niks mee. Maar straks overvalt de dorst je nog heviger en heb je bovendien snel een zware verkoudheid onder de leden.”, wist Serrien te vertellen. Zijn blik was al gericht naar het duister in de kloof. Hij nam zijn platte zaklamp en knipte het ding aan. Zijn ogen moesten nog wat wennen aan de diepe duisternis in de Kloof zelf.

De jongen trad met enige moeite de zeer smalle ingang binnen en bescheen de rotsachtige wanden. Op de grond kon hij zien dat het al een hele poos geleden is dat iemand zich hier nog had binnen gewaagd. Het lag vol met droog stof en zand en verdorde bladeren. Hier was al heel, heel lang niemand meer geweest. Zelfs geen zuchtje wind beroerde zijn gezicht. Hij was al een dertigtal meter gevorderd en de ingang achter hem was nog nauwelijks te zien. Luc merkte plots dat Sonne hem niet was gevolgd. Een lichte rillende paniek overviel hem. Was Sonne ondanks zijn waarschuwingen toch naar beneden gedonderd? Neen onzin... dat zou hij gehoord hebben. Sonne zou van pure doodsangst hebben gebruld. Dat is gelukkig niet gebeurd. Maar waar is Sonne nu? Heeft ie de benen genomen en verstoppetje gespeeld? Soms kon je van Sonne zulke akelige en slechte grapjes

wel verwachten. “Sonne... komaan jongen. Ik heb je hier nodig.”, riep Luc naar de ingang en bleef wachten tot de Nederlandse jongen zich bij hem voegde. Daar was Sonne eindelijk! “Het is hier nogal donker...”, merkte Sonne een beetje bevreesd op. Hij was als kind steeds bang geweest in het donker maar voelde zich té beschaamd om daar met zijn vriend over te spreken.

“Huh?”, riep Luc plots erg verbaasd. De nauwe gang mondde uit in een soort van kronkelige tweesprong. Hij bleef besluiteloos staan en trachtte beide wegen te beschijnen. De gang naar links scheen over te gaan in een zich verbredende ruimte terwijl de rechtse gang almaar nauwer bleek te worden.

“We zullen maar links gaan.”, stelde Sonne voor. Die hield niet van nauwe ruimtes. Soms werd hij echt claustrofobisch als hij zich door een nauw gat moest wurmen. “Nee Sonne... de linkse kant loopt plots uit in een niet-zichtbare enorme diepte. Als je geologie studeert moest je dat weten. We moeten echt naar die nauwe rechtse gaan.”, waarschuwde Serrien hem. Hij had daar een zeer strikt aanvoelen in, vertelde hij zijn Nederlandse vriend. Maar Luc wist het al allemaal vooral omdat hij er vorig jaar in was geweest, er niet ver binnen. Sonne bescheen met zijn zaklamp huiverend de conisch lijkende gang die in de verte eigenlijk een smalle konijnenpijp leek te worden. Eigenlijk een echte konijnenpijp of hazenhol.

“Je mag alleen gaan, ik wacht je hier wel op tot je terug bent... mij zie je daar niet in kruipen, Lucky.”, rilde Sonne met een lijkleek gezicht. Luc zuchtte van ergernis.

“Claustrofobie? Maar komaan Sonne... het is slechts een stenen konijnenpijp. Het stort heus niet in. Kijk die witte en gladde kalkachtige structuur van de wanden. Het toont aan dat die pijp al talloze duizenden jaren hetzelfde is gebleven. Echt Sonne... ik heb je daar ook erg nodig. Wacht effe... ik heb een dotje versneden paddenstoel... eum... psilocybine van paddo's met ongeveer 30 microgram werkzame stof. De geringe hoeveelheid verwekt geen hallucinaties maar je voelt je er rustig door worden. Ik gebruik het om de stress van examens de baas te kunnen.”, vertelde Luc terwijl hij in zijn broekzak een dubbelgevouwen bruin papiertje opende en er een zeer klein gevouwen wit roltabak papiertjes uithaalde. Sonne zag dat er meerdere witte papiertjes in zaten. Luc bood hem een wit Rizla-blaadje aan met het spul erin. (*Rizla-blaadjes waren fijn rolpapier om sigaretten te rollen, noot van de auteur.*)

“Laat het op je tong inwerken en slik het dan door met een beetje water.”, zei de jonge Antwerpse student. Sonne twijfelde maar nam het uiteindelijk aan. Luc keek toe hoe zijn vriend trachtte te kauwen op het poederachtige mengsel en vervolgens het met een fikse slok water inslikte. Sonne trok een vies gezicht en kokhalsde lichtjes door de bittere smaak ervan. Tja psilocybine smaakt inderdaad nogal bitter. “Goed... we wachten nog een tiental minuutjes tot dat spul goed werkt en dan gaan we erin. Oké?”, drong Luc Serrien met aandrang. Sonne twijfelde nog maar voelde zich wel langzamerhand rustiger worden. Het was niet de eerste keer dat hij een roesmiddel nam maar dit... dat was echt snel kalmerend. De angst ebde gewoon weg voelde hij. Het is inderdaad top-spul! Als eerste wrong hij zich in het hol en zo snel dat Luc hem niet kon bijhouden.

“Hey Sonne... wat trager jongen... Wees voorzichtig! Wacht verdorie tot ik er ben!”, riep Luc geschrokken en zette er spoed achter zodat hij al vrij snel op handen en voeten moest voort bewegen. Sonne bleef wachten. Luc hoopte maar vurig dat Sonne niet teveel van dat spul op had. Sommige mensen kunnen probleemloos zware hoeveelheden aan zonder enig resultaat en andere flippen al bij een minimale hoeveelheid. De Nederlandse jongen bescheen de verte met zijn zaklamp. Vreemd genoeg leken de smalle wanden in de duisternis op te gaan. Hij werd er duizelig van en weet dit aan de werking van de het psilocybine. Maar Luc die niets had gebruikt kreeg exact dezelfde mentale gewaarwordingen. Kennelijk was het een illusoire zinsbegoocheling door de duisternis en lichtinval van hun zaklantaarns.

“Raar... die donkerte ginds overheerst alles. Zelfs het licht van onze sterke zaklantaarns wordt er simpelweg door opgeslokt. Ga maar verder... traag... en voorzichtig Sonne.”, mompelde Luc Serrien.

Hij was liever vooraan geweest maar nu was het te moeilijk en te smal om de leiding te nemen. Hij moest voorlopig genoegen nemen als tweede dat donker hol in te gaan. Na zeventien minuten kruipen en wurmen merkte Sonne dat er iets veranderde. De gang werd niet breder maar wel hoger en in de mate dat ze konden rechtstaan. De gang liet net genoeg ruimte om één man door te laten.

“Hmm... zo’n kleine zestig centimeter breedte. We kunnen hier niet met zijn tweeën naast elkaar lopen maar ik krijg de indruk dat het verderop een heel stuk breder zal worden.”, gromde Serrien lichtjes hijgend. Het ademen ging moeilijker, vond hij.

Hij had een immense moeite om deugdelijk te kunnen ademen en zag dat het Sonne niet beter verging. De zuurstof werd hier kennelijk ook ijler hoewel ze niet hoger of lager zijn geklommen. Het was blijkbaar een smalle plateau binnen de berg ter hoogte van de kloof. Maar die berg kan onmogelijk zo breed zijn. Hoogstens twee tot driehonderd meter en zijn hadden ondertussen bijna een volle kilometer afgelegd in die duisternis. Misschien via een onmerkbare brede bocht? Of... simpelweg een verarming van de zuurstof in de atmosfeer. De jonge Antwerpse student nam zijn kleine kompas die hij van zijn grootmoedertje als verjaardagscadeautje had gekregen. Maar neen... zuidwest! Dat kompas wees dus nog steeds dezelfde richting aan net voor ze de Kloof binnentraden. Toen was het ook zuidwest geweest met een of twee graadjes verschil. Ze hebben dus vrijwel gans de tijd pal zuidwestelijk gelopen en gekropen.

Luc Serrien begreep er niks van. Concreet genomen hadden ze de achterkant van de berg allang verlaten moeten hebben volgens het kompas en de afgelegde afstand. Wat was er nu verder nog te zien? Blijkbaar is er geen wirwar van gangen en konijnenpijpstelsels, wel een erg kronkelige gang. Maar zelfs dan kon het niet! Luc betastte de zoldering nog eens maar er was slechts leegte. Ook de zaklamp liet hen enkel duisternis zien. Wat meer is... de wanden leken ook uiteen te wijken. Kennelijk traden ze in een soort bergholte maar helaas waren hun zaklampen niet sterk genoeg om het geheel te bekijken. Sonne voelde plots iets kraken onder zijn voet. Een droge dorre tak? Hij bescheen het maar schrok zich te pletter. Het was een doodsschedel van een mens. Het ding leek oud en op vele plekken bruin geworden.

“Huuuu... een doodshoofd. Hier is iemand doodgegaan Lucky. Laat ons hier zo snel mogelijk verdwijnen.”, klonk zijn paniekerige stem. De Antwerpse student bukte zich om de schedel op te rapen en van nabij te bekijken.

“Zeg Lucky... heb je die kleding van dat geraamte al eens bekeken? Het is totaal onbekend.”, mummelde Sonne verbaasd. Luc legde de schedel terug en bekeek de kleding van het geraamte. Het was inderdaad erg vreemd. Het leek ultra modern. Niet bepaald alpinisten kleding. En die leeflijnen die hij meedroeg... Zoiets had Luc nooit eerder gezien. Het leek hem allemaal veel te hypermodern om oud te zijn maar de staat waarin alles zich bevond leek hem enkele eeuwen. Hij tastte in de binnenzak van de dode en haalde er een rechthoekig vreemd metalen of

plastieken kastje uit waar aan de ene kant een soort van venster is en aan de andere kant een zeer vreemde naam op.

“Dat is hekserij Lucky... laat dat in Godsnaam liggen.”, krijste Sonne plots.

Zijn stem werd duizendvoudig weerkaatst door de wanden van deze gang. Het deed de jonge Antwerpse student hevig schrikken zodat hij dat vreemde doosje plots liet vallen waarna de venstertje in stukken uit elkaar vloog. Even lichtte het ding een fel licht op waar enkele seconden lang een vrouwen gezicht herkenbaar was en doofde langzaam uit. Luc had de foto lang genoeg kunnen zien. Het was een oudere vrouw, begin zeventig. Maar het gezicht bleef hem goed bij en hij had het onmiskenbare intense gevoel dat hij die vrouw kende, al kon hij op dit moment niet zeggen wie het was. Luc was te zeer geschrokken om het apparaatje dadelijk terug op te rapen en het in zijn zak te steken. Sonne keek er huiverig naar. Voor hem was het allemaal pure toverij en hekserij. Luc vond het een wonder dat zijn vriend in zulke nevelige zaken geloofde. Waren Nederlanders zo? Nee... ook veel Vlamingen zijn nogal bijgelovig, wist de jonge Antwerpse student.

“Het is misschien een dode alien. Wie weet of dat ding een dodende straal heeft. Misschien zijn jij en ik besmet door die flitsende straal.”, rilde Sonne bang.

“Neen dat geloof ik niet. Een alien? Mogelijk... maar niet echt waarschijnlijk. Een tijdreiziger? Ook moeilijk te geloven maar het zou allicht waarschijnlijker zijn dan een alien. Misschien iemand die uit onze toekomst terug naar het verleden reisde en hier enkele honderden jaren geleden zijn laatste adem uitblies? Misschien was hij gestorven door een hartaanval of misschien vermoord? Ik weet het echt niet en heb evenmin zin om dat allemaal uit te zoeken.”, antwoordde Luc fluks en nijdig. Het gebeuren hier wierp zijn plannen in de war. Hij wilde koste wat kost zijn bul halen en niets mocht dat in de weg staan. Punt!

“Gaan we de politie er bij halen? Dat zou eigenlijk wel moeten, nou?”, wilde Sonne weten.

Luc schudde krachtig het hoofd. Hij wilde dit later zelf verder onderzoeken, zonder Sonne erbij. Nu wilde hij eerst zijn doctoraal scriptie afwerken en het gesteente bestuderen, zoals ze hadden afgesproken. Misschien konden ze volgend jaar terugkomen en dit alles onderzoeken. Voor de tweede keer greep Luc de schedel en bestudeerde het ding grondig. Er was veel kalkafzetting. Dat betekende dat de man al erg oud was. Zijn gebit was niet meer je dat. Kennelijk niet goed onderhouden door een fatsoenlijke tandarts. In de rechter onderkant ontbraken

vier tanden maar daar stond de jonge student verder niet bij stil. Hij legde de schedel terug voorzichtig en behoedzaam op de grond. Toch voelde hij zich zeer erg onbehaaglijk met de ontdekking van deze doodskop, al wist hij niet echt waarom.

“We gaan verder.”, zei Luc kortaf en nijdig. Dit keer was Luc erg onvriendelijk.

“Nog dieper dat donker hol in? Ik denk er niet aan.”, fluisterde Sonne doodsbang geworden. Doodskoppen, skeletten, geraamtes... allemaal dingen die naar de dood ruiken en daar hield Sonne absoluut niet van. Hij was niet alleen claustrofobisch aangelegd, ook diepe duisternis beenderen joegen hem een vreselijke angst aan. Als kind eiste hij altijd een nachtlampje en zijn vader diende elke keer onder zijn bed te kijken of er geen duivels of monsters lagen te wachten, klaar om hem gruwelijke nachtmerries te geven of hem op te eten. Ook als zijn vader ontkende durfde Sonne nog niet direct te gaan slapen. Die angst is nog steeds erg reëel, wist de jongen. Zijn vader had hem er voor naar de psychiater gestuurd. Maar die leek hem niet echt te helpen. Sonne herinnerde zich dat hij zijn verhaal moest vertellen en was kwaad geworden omdat de zielenknijper in slaap gevallen was terwijl hij in geuren en kleuren over zijn angsten vertelde.

“Jazeker. Ben je soms bang in het donker? Wat kan er nou hier gebeuren? Je hebt een felle zaklamp en twee pas gekochte sterke vier en half volt batterijen. Daarmee kom je drie volle dagen toe en zo lang hoeven we hier sowieso niet te blijven.”, hoonde Luc ietwat lacherig. Maar zijn gezicht werd snel terug ernstig. Uiteraard kon hij geen bange wezels op deze tocht meenemen. Het was zelfs mogelijk dat ze nog een vrij lange tocht voor de boeg hadden en hij had Sonne echt nodig voor de notities over het gesteente die hij zou dicteren voor hun dissertatie. Sonne studeerde eigenlijk voor paleontoloog. Gesteente en mineralen zijn bijkomstige vakken voor hem, hoewel hij daar ook een bachelor bul wilde voor hebben. En samen konden ze het vak speleologie–paleontologie veel interessanter maken. Hun doctoraal notities zouden een aanvullende verrijking voor hun leervakken zijn.

“We moeten verder... kun je het nog een poos volhouden?”, wilde Luc weten.

“Nou... ik zal wel m-moeten, zeker?”, Sonne klonk vertwijfeld maar wilde dat niet echt toegeven. Zijn naam mee op de scriptie van Luc zien staan was hem veel waard. Op die manier kon hij twee jaar studies overslaan. Het was een van die zeldzame coöperaties tussen een Nederlandse en Belgische universiteit. Beide

studenten hadden het geluk elkaar al jaren te kennen en dat had meegespeeld in de keuze van studenten voor een gezamenlijke scriptie, hoewel Luc Serrien bijna afgestudeerd was en Sonne nog drie volle jaren bachelor moest doen.

Sonne nam zijn zaklamp en knipte deze aan zonder veel misbaar te maken. Met flukse tred stapte hij verder. Luc keek hem hoofdschuddend na, maar volgde hem niettemin. De nauwe gang werd inderdaad almaar ruimer en hoger. Vreemd genoeg waren er geen vertakte zij-ingangen. Het was slechts één gang in een weliswaar vrij bochtig parcours maar nog steeds zuidwestelijk. En plots hield het daar op. “Terminus...”, gromde Luc zwaar ontgoocheld terwijl hij de zijwanden extra goed betastte. Het kon gewoonweg niet zijn dat het hier zomaar ophield. De frustratie bij beide jongens nam zienderogen toe. Ze wisten niet meer wat te doen. Pijnlijk hoor “Die gang is niet op een natuurlijke wijze ontstaan. Het is kennelijk door mensenhanden gemaakt. Dat zie je aan de vage, eh... hak- en snijsporen in de kalk. Kijk maar...”, zei Luc ernaar wijzend. De Antwerpse student stapte voorzichtig verder en bescheen de wand met zijn felle zaklamp. Sonne kon de haksporen inderdaad ook zien al scheelde het nauwelijks een haartje. Toch was hij daar niet zo zeker van dat dit een grotruimte was die door mensenhanden gevormd was.

De wanden leken erg glad maar vertoonden wel die hobbelige structuur van ingeworteld gesteente. Dat is een proces van honderden en honderden jaren. Of was die ruimte al zo lang geleden door mensen gemaakt? No way... te belachelijk voor woorden, meende Luc. Hij verwierp snel de gedachte aan mensenwerk, al kon het er wel op lijken.

“Het is kennelijk al lang geleden gedaan maar nu betwijfel ik dat het door mensenhanden werd gedaan. En de kalk groeit er stilaan over heen. Er moest dus ergens water zijn voor die kalkvorming.”, meende Luc toen hij zijn vergrootglas opdiepte en de krassen nauwgezet bekeek. Maar er was iets ongewoons met de wanden die onderaan overgingen tot een hoek. Het was alsof een streep zeer vaag grijzig licht doorheen scheen. Het was nauwelijks merkbaar.

“Zie je dat Lucky? Dààr!”, wees Sonne onverhoeds naar die fijne hoekspleet.

“Zie ik wat?”, mompelde Luc verbaasd en wilde dadelijk zijn zaklamp gebruiken.

“Nee... niet je lamp gebruiken. Buk je en kijk in de voeg daar... een vaag grijs licht dat er doorheen schijnt. Daar ligt iets achter Lucky, wat ik je brom.”,

mompelde Sonne opgewonden. Toen zag Luc het ook. Het was zo fijn en vaag dat het in normale gevallen niet eens zou worden opgemerkt.

“Wat gaan we doen?”, wilde Sonne weten. Voor zijn bijvak geologie zou een korte scriptie daarover erg interessant zijn. Misschien was het fosforescerend gesteente of mogelijks walmt daar het edelgas Radon uit? Maar dat laatste is onwaarschijnlijk omdat Radon geelachtig van kleur is. Dat daar was vaag grijsachtig. Luc speurde in zijn geheugen naar zijn kennis over gesteenten maar kon niet gauw met een oplossing voor de dag komen. Oplichtend grijs in gesteente? Daar had hij nooit eerder van gehoord. Het bestond niet voor zover hij gesteenten had bestudeerd. “Nu... iets gaan doen? Met wat dan? We hebben geen gereedschappen, laat staan een stevige pikhouweel om dit daar weg te hakken. En de vraag is... kunnen we dit wel weghakken? Ik vrees dat die wand veel te dik is om er zelfs maar aan te denken dit daar een stukje steen uit te hakken.”, zei Luc peinzend.

Maar Sonne was geheel onvermurwbaar en dacht er het zijne van.

“Wat denk je van begin september? We krijgen toch tijd tot medio oktober voor onze scripties. Ik kan een mini staafje dynamiet of een druppeltje nitroglycerine versieren van mijn pa. Daar krijg je toch een behoorlijk stuk mee weg.”, stelde Sonne voor. Luc schrok van dat voorstel. Was Sonne nu echt op zijn hoofd gevallen? Een knal diep in een grot laten doen is roepen om ernstige en grote moeilijkheden plus heel veel problemen, ongetwijfeld zelfs mensenlevens.

“Je bent gek! Kan je je voorstellen hoeveel lawaai zoiets veroorzaakt? De politie zou ons hier gauw te grazen nemen.”, riep Luc zwaar geschrokken.

“Maar neen... ik vraag het mijn pa wel. Die is van de Nederlandse genie en werkt voor vele bouwbedrijven. Als hij verneemt dat het voor mijn scriptie is zorgt hij wel voor een vergunning en komt ie de boel hier persoonlijk afknallen met een ministaafje. Nou, wat denk je?”, vroeg Sonne enthousiast... té enthousiast eigenlijk. Sonne's vader zou uiteraard sowieso doen wat zijn zoon vraagt, zelfs illegale dingen, wist Luc. Doch hij bleef ronduit twijfelen. Het leek hem veel te riskant. Misschien was de boel hier niet zo stabiel als gedacht en dondert alles in mekaar met hen er bij. En dan is het voorgoed dag met het handje voor hen beiden.

“Laat ons eerst in september proberen met een pikhouweel. Lukt het dan nog niet, kunnen we heel, heel misschien jouw vader er bij halen.”, stelde Luc met zeer

erge tegenzin voor. Sonne foeterde even maar knikte uiteindelijk voor akkoord. Eigenlijk had zijn vriend wel gelijk. Zijn vader kon misschien ook vierkant weigeren, zeker omdat het op Belgisch grondgebied moest gebeuren en omdat hij niet zomaar vergunningen on demand voor een ander land kon verkrijgen. Maar dat ministaafje... dat wilde Sonne wel effe pikken uit pa zijn voorraadkastje. Hij gebruikt die om omgehakte boomwortels uit de grond te krijgen en daar had hij geen vergunning voor nodig. Sonne nam nu eenmaal graag erg gevaarlijke risico's.

Luc bestudeerde het streepje grijs licht maar kon zich niet indenken dat het veroorzaakt wordt door oplichtend gesteente. Hij kende veel soorten oplichtend gesteente maar niets dat grijsachtig flikkerde.

De jongen deed even een test. Gedurende een volle minuut liet hij zijn felle zaklamp stralen tegen het voegje in de hoek waar Sonne het oplichtende grijze licht had gezien. Als de oplichting door het gesteente kwam zou uiteraard het grijzige licht na het beschijnen met de lamp, feller oplichten. Indien niet... dan was er achter die wand iets dat een grijzig licht gaf. Mogelijk een holle ruimte met een eigen lichtbron? Luc voelde zijn nieuwsgierigheid fenomenaal toenemen. Maar ook Sonne was er niet beter aan toe. Beide jongens waren zo erg nieuwsgierig geworden.

Grijze oplichting... wat ter wereld doet zoiets? Wat was de aard van dat licht?

“Geen lichtgevend gesteente dus...”, merkte Sonne overbodig op. Luc knikte. Maar daardoor was zijn grote belangstelling net voorgoed gewekt.

“We kunnen nu echt niet verder en bovendien zal het al vrij laat in de namiddag zijn. Straks wordt het helemaal donker en we moeten nog een eind klimmen alsook afdalen. Morgen zullen we aan onze scriptie werken en dan zullen we die achteraf dan thuis uittikken.”, monkelde de Antwerpse student.

“Spijtig dat we geen foto apparaat met flasher (*Flasher is flitser maar het woord 'Flasher' werd in de zestiger jaren van vorige eeuw meer gebruikt, noot van de auteur*) hadden om die boel hier helemaal op gevoelige plaat te zetten, liefst op Agfa–Gevaert materiaal van dure en goede kwaliteit.”, merkte Sonne op.

“Moet geen probleem zijn... wacht effe ... ik haal mijn schetsboek tevoorschijn en teken het even vlug uit.”, antwoordde Luc terwijl hij uit zijn rugzak een schetsboek en koolstofpotloden haalde. De jongen was immers een behoorlijk begenadigd tekenaar. Op minder dan zeven minuten had hij de ganse afgesloten

wand getekend en in kaart gebracht met een doorsneeschets van de berg zelf. Maar er klopte echt iets niet... Waar de afgesloten wand zich bevond kon onmogelijk zo ver in de berg zitten om de doodeenvoudige reden dat de berg nooit zo breed kon zijn. Had hij zich met zijn ruimtelijk inzicht vergist? Luc betwijfelde dat ten zeerste. Hij had immers steeds een uitstekend ruimtelijk inzicht gehad. Als hem gevraagd werd in een fabriek hoe lang de muren waren en de inhoud van de fabrieksruimte kon hij die haast exact bepalen op zicht. Maar dat vertelde hij Sonne niet. Die zou moord en brand schreeuwen van angst.

Vergissingen waren echter nooit helemaal uitgesloten... maar hierin? Nee... geen sprake van, hier vergiste hij zich absoluut niet. Het baarde hem zelfs ernstige zorgen.

Het was empirisch gezien onmogelijk, wist Luc. Hij bleef peinzend de grotruimte bestuderen. God dat is allemaal zo vreemd vond Luc.

“Is er iets Lucky? Zijn er problemen?”, wilde Sonne weten. Luc keek zijn vriend ietwat verdwaasd aan maar hield zijn bevindingen voorlopig voor zich. Voorlopig mocht niemand het weten. Hij moest het eerst zelf kunnen uitzoeken. Luc vertrouwde alleen op zijn eigen bevindingen. Naar andere ideeën luistert hij niet, tenzij ze hem goed uitkwamen en dat gebeurde veel te weinig. Het maakte van Luc een uitmuntend student. Hij vertrouwde zelfs de vaststaande waarden en logaritme tabellen niet als wiskunde in het vak geologie. De jongen berekende het liever zelf. “Nope jôh... niets aan de hand. Ik was even in gedachten verzonken hoe we alles hier gaan organiseren om dit raadselachtige geheim te ontsluiëren. En jij Sonne... jij gaat me daarin helpen.”, merkte de jonge Antwerpse student quasi vrolijk op. Sonne was zielsgelukkig. Eindelijk voelde hij zich echt betrokken en dan nog wel door de briljante Antwerpse student Luc Serrien die de beschikking heeft over een fenomenaal stel hersens. Sonne had het al vaak meegemaakt dat Luc hoogleraren durfde bekritisieren en publiekelijk corrigeren. Komt daarbij ook dat hij bijna altijd gelijk had.

Luc werd door medeleerlingen uiteraard beschimpt en bespot. ‘*Lelijke Droogkloot*’ was dan nog het vriendelijkste scheldwoord dat de jonge Antwerpse student moest incasseren. Maar daar maalde hij niet om. Sonne wist niet eens of Luc zich voor meisjes interesseerde. Hij keek hen zelfs niet eens aan en dat was raar voor hem. “Komaan treuzelaar... we moeten hier weg voor het donker wordt.”, snauwde Luc licht geërgerd door het geaarsel van zijn vriend Sonne. Het

duurde weliswaar bijna een halfuur eer ze de smalle uitgang van de Kloof bereikten. En ja, Luc had gelijk... de zon was reeds achter de heuvels verdwenen en de drie enige straatlichten van het dorpje Frahan leken zwakjes te branden. Met veel moeite begonnen beide jongens in de toenemende duisternis hun tocht naar beneden. Meer dan eens viel er iemand over een tak of een wortel. Maar het moest snel vooruitgaan. Bovendien maakten de zwart ogende wolken uit de westelijke richting hem bang voor een naderend onweer.

“Ruik jij het ook? Ozon... het gaat behoorlijk onweten. Komaan we moeten snel zijn of we zitten er middenin.”, spoorde Luc zijn makker aan. Een rollende donderslag die van ver westelijk kwam galmde over de Semois streek. Hoewel het stikdonker begon te worden zag Sonne hoe de hemel zich toetrok met gitzwarte wolken. Zo meteen zou het pijpenstelen gieten. Beide jongens liepen zo hard ze konden naar de tent van Luc. Het was net op tijd. De buitentent was in een oogwenk kleddernat. Het gekletter van de plensbui was oorverdovend binnen de tent en vaak leek de bliksem het gebied, de hele Semois vallei baden in een koud en scherp onaards wit licht, gevolgd door een krakende, rollende donderslag. Een harde knal! “We zullen vanavond geen eten uitje meer op stapel kunnen zetten.”, meende Sonne, grappig bedoeld. Maar Luc had niet geluisterd. Zijn gedachten waren nog steeds gevestigd op de onbegrijpelijke lange tocht in het ‘niets’ binnen de berg. Hij had zich sowieso niet vergist bij de inschatting van de ruimte. Dat wist hij heel zeker. En dat skelet dan... het lag er kennelijk al eeuwen maar de half vergane kleding was absoluut niet middeleeuws. Wreed integendeel zelfs. Het leek hem ultra modern. Dat kleine rechthoekige bakje met die lichtflits en die foto erin... Dat baarde hem nog het meeste zorgen. De oudere vrouw die hij in een flits zag leek hem erg bekend. Het leek op de bomma van zijn vriendinnetje Sandra. Hij had die norse madam al eens een paar keer bezocht met Sandra. Maar wat deed die foto in dat vreemde hypermoderne bakje? Luc herinnerde zich dat bijzondere naam op dat bakje... SAMSUNG? een rare naam, vond Luc. De jongen kon het nergens thuisbrengen. Was het een bedrijf met zo’n naam? Voorlopig zou hij bij een eventueel onderzoek Sonne er buiten houden. Morgen moet Sonne maar naar Bouillon gaan om enkele spullen te kopen. Van Frahan naar dat stadje was wel een eind weg. Hijzelf zou terugkeren naar de Kloof om dat vreemde rechthoekige bakje te gaan halen. Zo werd het ook afgesproken met Sonne hoewel het die tegenstak. Hij wilde veel liever samen met Luc verder alles onderzoeken.

Maar Luc was nu eenmaal de intelligentste van de twee en als hij een uitstekende scriptie wilde afleveren dan was hij wel verplicht te doen wat Luc hem beval, of het hem aanstond of niet. Misschien zou hij wel autostop kunnen doen of met een vriendelijke boer meerijden naar Bouillon, zoals hij eerst had gedaan om Lucky wakker te schudden. Net als Luc dacht Sonne na over die vreemde grijs oplichtende voeg die hij gevonden had in die afgesloten grotruimte. Het was hem opgevallen dat er daar geen stalactieten en stalagmieten waren, alsof het geen grotruimte was die hoorde bij het grottenstelsel van de kloof...

***Er zijn mensen, die vol geduld sterven,
maar er zijn ook gehoorzame mensen,
die met geduld blijven leven.***

Dom was tijdens een deelse herlezing van het Schotschrift over Xaverius De Sponde op zijn bureaustoel in slaap gevallen...

Het was al laat in de morgen toen de rechercheur plots wakker schrok. Natuurlijk had hij al lang op zijn werkpost moeten zijn. Net voor hij nog snel een mokje oploskoffie voor zich klaarmaakte rinkelde zijn smartphone en uiteraard was het zijn brigadier Willy Lemmens die hem vroeg of hij zich ziek voelde. Dat ontkende Dom met kracht. Willy vertelde hem dat hij iets gevonden had wat Dom kon interesseren over de zaak François Kierkegaard. Dom, denkende aan de woorden van de onderzoekrechter Liesje Hoogmans, reageerde daar niet op en vroeg of er nieuws was over lopende zaken waaraan ze beiden werkten...

Dom nam gauw een ijskoude douche. Voor de tijd van het jaar was het nu al te warm voor december, vond hij. De nacht slapen op zijn bureaustoel had hem weliswaar goed gedaan maar hij voelde zich vuil en bezweet. In één teug dronk hij zijn kop hete koffie op en verbrandde haast zijn tong en mond. Dit keer zou Dom zijn jogbeurt naar het werk overslaan en met zijn dienstwagen gaan die meestal voor zijn huis geparkeerd stond. Het was gelukkig niet druk op de weg zodat Dom binnen de tien minuten zijn kantoor kon binnenwandelen.

“Hallo chef... u bent nogal laat zie ik. Problemen?”, begroette Willy hem tegemoetkomend met een dossier in handen. Dom antwoordde niet en wenkte zijn brigadier mee naar zijn kantoortje. Dat was niet de gewoonte van de Chef, wist

Willy en hij kreeg onverhoeds een naar gevoel in zijn buikstreek die hem meestal waarschuwde dat er iets ernstigs aan de hand was.

“Willy ga alsjeblieft zitten...”, nodigde Dom zijn brigadier neutraal uit. Die keek erg raar op. Er was dus iets aan de hand.

“Beste Willy... voorlopig houden we ons niet meer bezig met de zaak Kierkegaard. Dat heeft de onderzoeksrechter me uitdrukkelijk bevolen. Men wil snel komaf maken met deze zaak en afsluiten. Ik ging ermee akkoord omdat jij over twee weken je schriftelijke en fysieke examens voor inspecteur moet doen. Begrijp je?”, probeerde Dom zo diplomatisch mogelijk over te brengen. Willy bleef gewoonweg stug.

“So what Chef? Die zaak interesseert en integreert me heel erg. Mijn bescheiden mening vertelt me dat deze zaak hoedanook moet opgelost worden, verjaring of geen verjaring. Ik werk gewoon verder aan deze zaak in mijn vrije tijd. Punt!”, repliceerde Willy hard. Dom voelde zich diep ontroerd maar hij kon Willy er niet meer extra mee belasten. Het laatste wat Dom wilde is de carrière van zijn goede vriend Willy in gevaar brengen! Dom dacht aan de woorden van Liesje Hoogmans, de onderzoeksrechter.

“Willy je bent een bovenste beste kerel... de allerbeste brigadier die ik me maar wensen kan, maar de onderzoeksrechter hee...”, Dom werd plots onderbroken door Willy Lemmens die zijn hand omhoog hield en een nors gezicht trok.

“Chef... wat mevrouw Hoogmans u en mij ooit beveelt... dat interesseert me geen rotte fluit. Toen ik met u aan die zaak begonnen ben (*lees 'Dodelijk familieverleden Deel 1 van de , noot van de auteur)* ben ik me erin gaan vastbijten en geloof me vrij, Chef... ik laat dat niet meer los sinds we samen Israël en Yuri Lipni hebben bezocht in kader van dat onderzoek. Kortelings heb ik mijn examens voor inspecteur en in die hoedanigheid heb ik ook meer bevoegdheden, al blijf ik van u afhankelijk.”, onderbrak de brigadier nogal emotioneel zijn Chef. Dom zei een hele poos niets en hij keek zijn brigadier in de ogen. Daarin zag de rechercheur de onverbreekbare vriendschap van een zeer goede vriend. Nu wist de politieman echt niet wat hij daar tegen kon inbrengen. Enerzijds was er de strategisch gesluierde dreiging van de onderzoeksrechter mevrouw Hoogmans om brigadier Willy Lemmens te laten mislukken in zijn examens edoch anderzijds schreeuwde alles in Dom om klare duidelijkheid en gerechtigheid vanwege de moord op zijn vader Frank Groyi aka François Kierkegaard. De uitvoerende moordenaar is

bekend en al doodgeschoten door een onderlinge ruzie in een oude vervallen fabriek die ze *'t Kot* noemden. Die zaak werd verticaal geklasseerd. Maar wie de exacte opdrachtgever was van de moord op zijn vader, had Dom het volstrekke raden naar. Leefde hij nog? Normaal zou het Jonckheere zijn, Achiel Jonckheere, de vader van de huidige burgemeester. Dom had vermoedens genoeg. Had een andere hoge politieke pief er iets mee te maken? Zovele vragen bleven voor Dom onopgelost en bovendien is er zijn zoektocht naar zijn eigen duistere verleden... de diaspora van zijn voorouders die mogelijk een belangrijke rol spelen is dit alles.

Dom werd verscheurd door al die geheimzinnigheid en Willy was samen met schouwwarts Doc de enigen die het wisten. Dom stak zijn hand uit en gaf Willy een krachtige handdruk. Wat kon hij inbrengen tegen deze hulp? Willy was op en top een keigoed politieman en vriend van Dom.

“Ik ben je heel erg dankbaar Willy. Heb je vanavond vrij? Dan gaan we samen een glaasje drinken in ons speciaal cafeetje. Ik ga Doc ook uitnodigen. Wat denk je?”

De blijde blik van de brigadier sprak talrijke boekdelen en hoefde geen nader betoog.

Plots kwam commissaris Bomans binnen met een oud dossier in handen. Een klein maar vrij dikke kaft die met een harde klap op de werktafel van Dom belandde. Dom schrok.

“Weer een oud dossier dat opgelost moet worden alvorens het gedigitaliseerd wordt. Het zal van jou afhangen of het ding naar de prullenmand of naar de computer gaat waar de pers naar hartenlust mag in snuffelen, Dom.”, grommelde commissaris Gaston Bomans. Daarna draaide de Doms baas zich om en verliet Doms kantoortje. De rechercheur keek wezenloos naar de vrij dikke maar kleine kaft op zijn werktafel en zuchtte diep. Willy pakte het op en opende het dossier.

“Pffff... weer een oeroud geval Chef. Eentje uit Jaar des Heren negentien honderd éénnenzestig.”, zei Willy op een officiële plechtige toon. Dom roloogde van pure frustratie. Waarom werd hij stevast opgezadeld met die oeroude dossiers die hun vervalddag naderden? 1961... dat betekende dat de verjaring optreedt over een dikke maand! Dom nam het dossier over van de brigadier en bladerde er even in.

“Allez... hier gaat het nog om de Waalse rijkswacht ook nog. De mogelijke moord op een jonge Vlaamse student die voor speleoloog annex

gesteentedeskundige studeerde. Men weet tot hertoe niet of die jongen vermoord of simpelweg verdwenen is. Daarvoor moeten we zelfs de Waalse collega's ondervragen en hen kennende moeten we niet veel medewerking verwachten...”, bromde Dom ietwat gefrustreerd. Hij keek naar Willy.

“Willy... over drie weken starten je examens voor inspecteur. Ik eis dat je die met vrucht aflegt. Vanaf vandaag ga jij extra betaald verlof krijgen om te studeren en vergeet voorlopig de zaak Kierkegaard. We zullen ons drinkuitje voor vanavond ook moeten uitstellen.”, zei Dominique. Willy knikte, zij het met frisse tegenzin, maar wist dat de Chef nu eenmaal niet alles naar zijn hand kon zetten, hoe graag hij dat ook zou willen...

Antwerpen 17 december 2014... Rechercheur Dom werkte aan een nieuwe CC...

Meer dan 50 j. een jonge Antwerpse student ene Luc Serrien is verdwenen. Men heeft bepaalde fragmenten gevonden die de oude zaak terug konden heropenen, vóór de digitalisatie een aanvang zou nemen of de papierversnipperaars wenkte. Maar Dom kwam ook tot de bevinding dat commissaris Bomans, er alle belang bij had deze zaak tot een goed einde te kunnen oplossen. De rechercheur heeft een goede relationele band met zijn baas zodat Dom zich ook verplicht voelde ook van dit dossier een erezaak van te maken. Maar dan ontdekte de rechercheur dat deze zaak eveneens verband hield met de zaak Frank Groyi aka de vermoorde inspecteur François Kierkegaard, Doms vader, zelfs met Xaverius De Sponde en bovendien ook nog eens met de baas commissaris Gaston Bomans zelf...

“Goeiemorgen Chef...”, begroette de nieuwe brigadier Maggie De Clerck hem toen Dominique zijn kantoortje binnen trad en naar aloude dagelijkse gewoonte zijn marineblauwe joggers-hoodie juist gericht op de enige kapstok in het vertrek smeed “Morgen Maggie. Al nieuws gehad?”, grommelde rechercheur Dom in zijn ogen wrijvend. Het was vrij winderig en koud. Het straatstof buiten waaierte in alle richtingen maar heeft het sowieso speciaal voorzien op de gespikkelde donker bruine ogen van de Antwerpse sympathieke immer grijnslachende de rechercheur.

“Ja Chef... ik heb die speciale Cold Case uit 1961 al duchtig uitgevlooid en heb diverse elementen gevonden die onze aandacht vereisen. Das nogal bijzonders vind ik.”, antwoordde de vrouwelijke brigadier.

Maggie leek wat opgewonden door het vreemde en speciale karakter van deze zaak, zeker omdat het al zo lang geleden is... vierenvijftig jaar geleden, zelfs! Ze waren beiden toen nog niet eens geboren. Dat wordt uiteraard zoeken en uitvissen. Maggie glunderde... zulke zaken uitvlooien deed ze erg graag.

“Goed dan... vertel maar op!”, bromde Dom terwijl hij zich neervlijde in zijn comfortabele bureaustoel onder het uiten van een verzaligde zucht. Joggen was heerlijk maar tevens erg vermoeiend en de laatste dagen sliep de rechercheur minder goed. Het Schotschrift van roverhoofdman Xaverius De Sponde hield hem op dat ogenblik veel sterker bezig. Het was echt een spannend verhaal. Maar wie had het geschreven? Dom twijfelde er echter niet aan dat het allemaal waarheidsgetrouw is!

“1961 ja juist! Wij waren nog niet eens geboren en toen was zelfs onze ouwe commissaris nog een vierjarig ventje. Ga maar verder Maggie!”, bromde Dom. Het Schotschrift was piekerwerk van de bovenste plank en het vreemde is dat het onrechtstreeks verband hield met de Cold Case over zijn biologische vader Frank Groyi. Dom vond het een uitermate vreemde historie waaraan hij staart noch been kon aan vastknopen. Dat stoorde hem bovenmatig!

“Eigenlijk is het een zeer rare historie Chef... Die zaak werd toen behandeld door twee korpsen. De Waalse rijkswacht en de Antwerpse politie, meer bepaald door commissaris Raymond Van Gool.”, vertelde Maggie haar notities bestuderend. Ze legde haar notitieboekje neer en opende het Cold Case dossier. Dom zag de naam in schreeuwerige dikke viltstiftletters geschreven. ‘*Luc Serrien*’. Het zei hem niets. Maar de commissaris die zich met het dossier had bezig gehouden, kende Dom wel. Het was de mentor van zijn eigen commissaris en vriend Bomans.

Commissaris Van Gool was een vijftal jaar geleden overleden. Dom was samen met zijn baas Bomans op diens begrafenis geweest. Het was tevens een van de bitter weinige keren dat Bomans tranen met tuiten had gehuild om het verlies van zijn mentor en goede vriend. Dom zag tersluiks hoe Maggie het dossier doorbladerde tot ze vond wat ze diende te vertellen. De rechercheur wachtte geduldig af tot ze iets zei. Hij moest steeds grinniken om de forse rimpel die boven de linker wenkbrauw van zijn vrouwelijke brigadier verscheen. Dat deed ze

altijd als ze ingespannen naar een woord of tekst zocht. Veel mensen hebben zulke eigenaardigheden wist Dom. Hij kende criminelen die tijdens een kruisverhoor plots in hun neus beginnen te pulken en verdomme dat snufferdpluksel met smaak opvraten. Dat kon echt misselijkmakend zijn voor Dom. Bah!

“Aha... ik heb het al. Volgens de getuigenverslagen van de Waalse rijkswacht werd er een lichaam... hum... eigenlijk een skelet gevonden.”, zei de brigadier en laste even een korte pauze in om haar woorden kracht bij te zetten.

“Ja en? Wat is daar nu zo bijzonders aan? Een skelet zoals er al vele gevonden zijn bij talloze moordonderzoeken.”, wilde Dom weten terwijl hij zijn eigen fraaie wenkbrauwen optrok, alsof hij wilde zeggen... bah, je m’er fou.

Brigadier De Clerck lachte even. Zij wist er verdorie de spanning er goed in te houden, vond Dom maar dat maakte haar nu net erg interessant.

“Beste Chef... hou u vast aan de takken van de hoogste bomen... In 1961 was er een jonge Antwerpse student verdwenen, dus die *Luc Serrien*. Nu... het skelet dat men daar heeft gevonden bleek mogelijk dat van die student te zijn.”, vertelde Maggie met een pracht van een grafkelderstem. Dom moest steeds erg grinniken om haar grafkelderstem. In haar vrije tijd deed Maggie samen met haar echtgenote Carla toneelstukjes schrijven en uitproberen in het Schouwburg gebouw. Later zouden hun stukjes door echte acteurs voor een publiek worden gespeeld en die twee vrouwen deden dit niet eens onaardig als beiderzijdse hobby, wist Dom.

“Cold Case opgelost dan?!”, mompelde de rechercheur ietwat quasi verveeld. Dom hield niet zo van zulke oude zaken. Dat vergde voornamelijk opzoekwerk en snuffel werkjes door oude vergeelde paperassen. Maar Maggie kon je ermee groot plezier doen en Dom haatte het. Willy had momenteel andere dingen te geselen... zijn examens als inspecteur. Tja... als de baas er zo achter zit dat hij dat baantje moet doen... dan rest hem toch geen keuze. Toch worstelde Dom met een heleboel vragen.

“Oh nee, Chef... zeker niet! Maar het heeft blijkbaar nog tot 16 december 2014 gisteren dus, geduurd eer we wisten van wie het skelet was, door een uitgebreide DNA onderzoek. En het mooie, beste brave Chef... het skelet was gekleed in de huidige mode, dus niet de mode die gangbaar was in de sixties van vorige eeuw. En als klap op de vuurpijl, beste lieve Chef... het skelet is niet alleen deze van de in 1961 verdwenen student. Het onderzoek toonde aan dat het skelet daar al

ZEKER langer dan een eeuw lag, plus het feit dat de botten... deze van een oude man zijn en niet van een piepjonge verdwenen student. Onze student is dus na eeuwen teruggevonden en het was een oude man van rond de zeventig en die nu dus aan deze leeftijd moet zijn. En in 1961 heeft de student zélf melding gemaakt dat daar een skelet lag met rare kleren. Hij kan nooit hebben geweten dat het zijn EIGEN skelet was dat daar al eeuwen lag... Kunt u nog volgen goede Chef?”, wilde brigadier De Clerck weten.

Dom knipperde fel met zijn ogen, flapperde met zijn oren, schudde zijn hoofd en klopte er even op. Hij kon echt niet volgen. Kennelijk zijn er veel schriftelijke vergissingen begaan. Iets anders was compleet onmogelijk. Maar aangezien het een politie onderzoek betrof waarin de technologie niet zo ver geëvolueerd was, zijn zulke vergissingen een feit. Dom geloofde het dus niet.

“Ik denk dat ik nog slaap en momenteel droom.”, snurkte hij naar zijn eigen aanvoelen. Maar Maggie grinnikte luid. Ze opende opnieuw een andere gevouwen dossier vol paperassen.

“Nope, niets daarvan, lieve brave brommende Chef... het is écht en onze commissaris vindt dat u deze zaak zo vlug mogelijk dient op te lossen. Hij werd daartoe ook speciaal door iemand om verzocht. Het heeft dus niets met verjaring te maken, denk ik.”, wist Maggie nog te vertellen. Dom greep het dossier uit de handen van zijn vrouwelijke brigadier want dat ging hem echt zijn petje te boven. Commissaris Bomans is er de man niet naar zich te laten beïnvloeden door een derde om een oude onbegrijpelijke zaak op te lossen. Wie zou hem nu zo ver gekregen hebben, vroeg Dom zich af. Als de baas zich met ‘aangebrande’ zaakjes bezighield, dan kan je donder op zeggen dat hij er krek op zit.

“Er staat geen naam in van een aanvrager voor die Cold Case. Wie heeft in Godsnaam onze oude Bomans zo ver gekregen? We weten allemaal dat hij een pesthekel heeft aan zaken waaraan een zogenaamd ‘*paranormaal*’ of ‘*aangebrand*’ geurtje hangt. Meestal gooit onze commissaris zulke dossiers subito presto in de stofkamer of simpel in de papierversnipperaars wegens... ‘*niet op te lossen*’. Dat vraag ik me nu af.”, wist Dom. Maggie keek haar Chef beteuterd aan.

“Tja ongelovige knorrige Chef... ik vrees dat u dat aan onze commissaris zelf zal moeten vragen.”, voerde de brigadier gelaten aan. Dom trok een bijzonder lelijk gezicht. Hij hield niet van ontbrekende, laat staan, onbekende elementen. Teveel onbekende details dus, vond de rechercheur. Hij stond op en nam de kleine dikke

map onder zijn arm. Maggie wist zo ook wel wat haar Chef ging doen en draaide zich om naar haar computer.

Haar andere verslag waaraan Maggie nog werkte moest zo vlug mogelijk worden afgehandeld. Dom beende met grote stappen naar het kantoor van commissaris Bomans maar werd plots tegengehouden door diens secretaris Hassan Zaryouh. “Sorry meneer Dom... de commissaris is op dit moment bezig en wil door niemand gestoord worden.”, piepte Hassan stuurs maar beleefd. Te beleefd eigenlijk vond Dom en dat was niet zo best. Hij vertrouwde Hassan Zaryouh helemaal niet omwille diens geradicaliseerde broer Ahmed. Maar ook om diverse andere redenen.

“Merci Hassan... Geef me alsjeblieft een seintje als onze commissaris terug beschikbaar is.”, reageerde Dom quasi vriendelijk.

“Commissaris Gaston Bomans staat nu tot de beschikking van de heer rechercheur Dominique Degryse...”, weerklonk een bekende maar vermoeide stem achter Dom.

“Aha commissaris?”, mompelde Dom met zijn overbekende Tom Cruise glimlach. Zijn tanden weerspiegelden het licht in het ganse vertrek.

“Ik zie dat je het dossier ‘*Serrien*’ in je handen houdt. Kom maar mee een kopje van ons zwart vergif drinken in de refter. Dan leg ik het je wel uit.”, fluisterde de politieofficier met een weemoedig maar verdrietig gezicht. Dom keek verbaasd op. Het gebeurde immers niet vaak dat de commissaris hem meenam naar de refter om een inofficieel babbeltje te slaan, zeker niet over een oude zaak als deze van Serrien. “Huh? Hoezo? Waarom niet in uw kantoor?”, vroeg Dom even stiller al had hij wel een idee wat de reden kon zijn. Allicht een dubieuze zaak die de onderzoek rechter edelachtbare Liesje Hoogmans als ‘*aangebrand*’ beschouwde. Dan had de baas er liever geen luisterende oortjes bij, zeker niet als er sommigen een lekker enveloppe kregen van de eerste schepen voor informatie. Dom dacht sowieso aan Hassan Zaryouh maar dat kon hij voorlopig niet bewijzen. En ‘*aangebrand*’ wilde allicht zeggen... een tikkeltje vreemde *paranormaliteit* of bovennatuurlijke dingen. Dat was iets waar Dom zelf ook een pesthekel aan had, gezien zijn avonturen met de ‘*Grim Reaper*’ (lees *Dodelijk Familieverleden Deel I*, noot van de auteur) doch soms gebeuren er echt dingen die onverklaarbaar zijn en die niet in een officieel verslag kunnen worden vermeld. Vervelend, maar daar valt niets aan te doen, wist de rechercheur.

“Kom mee Dom, euh... Hassan... je weet het. Ik wens het komende uur niet gestoord te worden. Door niemand, begrepen? Zeker niet door schepen Lydia Verbeelen. Doe me dat dus niet aan, eh jongen?!”, vroeg de commissaris op een vaderlijke toon.

Hassan keek stuurs en knikte zwijgend. Bomans glimlachte de jongen met Marokkaanse roots vriendelijk toe. Hij was een van de weinige allochtonen die een beetje vertrouwen genoot van commissaris Gaston Bomans. Hoewel Dom Hassan Zaryouh absoluut niet vertrouwd wilde hij omwille zijn innige vriendschap met commissaris Bomans, Hassan toch een beetje krediet geven.

Dom wist wel dat de jongen het erg moeilijk had met zijn familie omdat die nogal religieus waren aangelegd en diep in de islam geloofden. Bovendien was Hassans broer Ahmed een sterk geradicaliseerd sujet en werd stevig in de gaten gehouden door de Binnenlandse Veiligheidsdiensten. De radicalisatie van zijn broer Ahmed had bijna Hassans baan bij de politie gekost ware het niet dat Dom zijn hand voor de jongen in het vuur had gestoken als stille getuige. Dat had hij echter niet voor Hassan gedaan maar wel voor zijn baas commissaris Bomans die hem daar enorm dankbaar voor was. Doch dat wist Hassan niet en Dom wilde dat zo houden. Hij vreesde echter het ergste voor zijn broer Ahmed die al een rijkelijk voorzien palmares van kleine criminaliteit en drugsdelicten torste. En nu kwam die radicalisatie er bij. Hassan zelf hield echter wel veel van zijn broer. Dat maakte het allemaal zo ingewikkeld zeker omdat hun bloedeigen vader een aartsconservatief salafist is. Maar die man had wel een blanco strafregister en daar konden ze niets tegen beginnen. De Binnenlandse Veiligheidsdiensten hadden echter Bomans geadviseerd Hassan te muteren naar een minder informatieve plaats bijvoorbeeld het planton, waar Hassan enkel in aanraking kwam met mensen die willen weten waar ze deze of gene afdeling vonden of de refter waar hij de kokkin kon helpen. Dus zonder cruciale informatie blijven en dat was iets waar Dom ook ten volle achter stond. Maar uiteindelijk is het Gaston Bomans die daarover beslist. Ook een wapen mocht Hassan absoluut niet hebben, al had hij daar tot grote ergernis van Dom wel verschillende keren om gevraagd. Want als de dienst ‘*wapenbeheer*’ plots zou beslissen dat Hassan een wapen mocht dragen vreesde Dom het allerergste. Ahmed zou dat wapen sowieso zeker te eigen bate gebruiken. No way to go! En dat het uiteindelijk bitter slecht zal aflopen met die Ahmed wist Dom vrij zeker. Hij had er al meer dan een keer met de commissaris

over gepraat. Normaal gezien zouden enkele jaartjes collocatie en strikte begeleiding wonderen kunnen doen maar Ahmed is thans meerderjarig geworden en zijn conservatieve ouders hadden het voorstel twee jaar geleden als ridicuul van de hand gewezen. Meer konden Dom en de commissaris niet doen en hadden de zaak definitief ‘*on hold*’ gezet voor de Veiligheidsdiensten. Dom slurpte nippend van zijn ‘*zwart vergif*’ en keek zijn baas aan en vervolgens luisterde Dom peinzend naar het drukke geroezemoes in de refter.

“Je hebt ondertussen reeds begrepen dat dit een vrij raar dossier is, Dom? Maggie heeft je kennelijk reeds goed geïnformeerd?”, begon Bomans aarzelend.

“Das nog erg zwakjes uitgedrukt, baas. Maar vertel me eens... wat dreef u ertoe dit dossier te willen oplossen? We hebben toch een archief of versnipperaar van vreemde onoplosbare en onverklaarbare zaken?! Dossier *Serrien* hoort dààr thuis, niet in een onderzoek.”, vond Dom. Zeer oude zaken dienen afgesloten te worden en bewaard in het speciale politie archief die we de ‘*stofkamer*’ noemen. Ja toch? En dan is er de papierversnipperaar.”, bromde Dominique lichtelijk geïrriteerd. “Daar moet ik je volop gelijk in geven...”, beaamde de commissaris lichtjes beschaamd. Dom zag dat dossier *Serrien* de commissaris zwaar bedrukte en hield op met zijn flauwe grapjes.

Er moest iets zeer ernstigs zijn met die *Serrien* en de commissaris. Dom dacht na. “Ik hoor dus een ‘*maar*’ afkomen, baas... braak dus op. Ik luister met frisse aandacht.”, moedigde rechercheur Degryse hem vriendelijk aan. Het was duidelijk te zien dat de commissaris met gans de zaak heel erg verveeld zat. Een familiekwestie? Daar groef de rechercheur absoluut niet graag in want het brengt vaak erge ellende met zich mee.

“Herinner je je mijn vrouw Sandra nog?”, wilde Bomans plots weten. Dom knikte.

Sandra Bomans is een lieve zeer hartstochtelijke dame die zich inzette van arme kindjes. Ze organiseerde vaak feestjes voor hen waarin ze geldschietters aanzocht eens diep in hun buidel te willen tasten om de arme kinderen een toekomst te kunnen geven. Dom had steeds de grootste bewondering gehad voor de oudere dame die zich daarvoor onvermoeibaar inzette. Laatst was het haar zelfs zowaar gelukt godbetert... vijfhonderd euro af te pingelen van schepen Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen, de vette vleesgeworden corruptie in hoogsteigen persoon.